בס"ד

דרך הבית

גיליון 56
חשון
תשפ"ה

ירושלים
שולם
P.P 9539
עיתון רשום
לדואר ישראל

כתובת להחזרה
תחכמוני 26
ירושלים

מוריד הגשם

לא זורמת

באקט ישראלי קלאסי, זינקתי וסגרתי על מנעול ובריח את הברז הסורר, תוהה כמה מים ירדו בינתיים מהחשבון וממפלס ימת הבאייקל הרוסית.

מבית ומחוץ

הרבה עננים בשמים

מטבחים יפים לא נועדו לנשים נבונות. הם נועדו לנשים. קאט. ונשים אוהבות דברים יפים. עדכניים. אממ... יקרים. אם לפני עשר שנים שמחתי ממטבח חדש, עכשיו לנצח אסור לי לרצות שוב?

סיפור חודשי

להגשים את הרוח

הזמנה אמיתית! אני הופכת את הכרומו-שמנת האיכותי הזה, וקוראת את שם החתן למול שם הכלה: העולם הזה. לקראת. העולם הבא.

עבודה שבלב

23
לא זורמת

באקט ישראלי קלאסי, זינקתי וסגרתי על מנעול ובריח את הברז הסורר, תוהה כמה מים ירדו בינתיים מהחשבון וממפלס ימת הבאייקל הרוסית.

// מבית ומחוץ

12
להגשים את הרוח

הזמנה אמיתית! אני הופכת את הכרומו-שמנת האיכותי הזה, וקוראת את שם החתן למול שם הכלה: העולם הזה. לקראת. העולם הבא.

// עבודה שבלב

28
הרבה עננים בשמים

מטבחים יפים לא נועדו לנשים נבונות. הם נועדו לנשים. קאט. ונשים אוהבות דברים יפים. עדכניים. אממ... יקרים. אם לפני עשר שנים שמחתי ממטבח חדש, עכשיו לנצח אסור לי לרצות שוב?

// סיפור חודשי

04 // ד"ש-דף שמורה
לאה ראם

05 // דפדפת
// תמר הלר

06 // בעצה אחת
מתוך מדור הייעוץ

07 // עוברת בשערים
אסתר רוזנטל

08 // תתחדשי
חני מייערס

10 // דף חדש
אביגיל פראגר

11 // אור בקצה המנהרה
רוחי ליכטנשטיין

12 // עבודה שבלב
עולם התעסוקה מזוית שונה

23 // חדשה באשמורת
תמר

23 // מבית ומחוץ
שושי ברוידא

16 // כתבה
אסתי כץ

22 // מלווה מלכה
חוי הימלמן

26 // עוסקות באמונה
רבקי שפירא

28 // סיפור חודשי
פנינה ליכט

30 // שיחת נפש
חוי

34 // מוסיפים צבע לחיים
אסתר רוזנטל

36 // דפי עבודה
מירי לפאיר

37 // אלופות
הדסה גלזר

38 // רגע ביום
נ. ארי

39 // סלפי
בתיה יונה

אולי גם לך זה קרה בחגים. אולי גם את פגשת רגעים כאלו של תסכול ותחושת החמצה: המוני בית ישראל מתאספים לסליחות ראשונות בתחושת כיסופים ויראה, ואת... נשארת לשמור בלילה על הילדים. הגברים חוזרים באורות גבוהים ובפנים קורנות אחרי מוסף ארוך ראש השנה ושמיעת מאה תקיעות, ואת... מהבוקר מחלקת חטיפים, מכינה בקבוקים ורצה בחופזה לתקיעות קצרות וממוקדות של נשים. ערב יום כיפור עוטף את כל היקום ברוממות נשגבת, ואת עסוקה במרק שעל האש ובערימות הכלים. בית הכנסת מלא בשירת הלל מתרוננת, בהקפות ובריח טרי ומשכר של ארבעת המינים, ואת איפה? מכינה עוגות ומפנה מצעים...

היו רגעים שכמעט ברחתי. כמעט הסרתי את הסינר, ניגבתי את הידיים ורציתי להימלט אל מחוזות האור והרוממות. גם אני רוצה להיות חלקי! האם אני מפסידה את כל השפע האדיר של החגים, ממקומי הסתמי בבית בין כל אלף העיסוקים הגשמיים?

נזכרתי ברגעי התסכול הללו, כשקראתי את הקטע המאלף של אסתר רונטל במדור "עוברת בשערים". מכל נושאי הגשם העשירים, היא בחרה למקד את אלומת האור דווקא על פינת ה'גישמאק' החמימה שבין התנור לכיריים.

"שמעתי סיפור על קבוצת נשים מתכנתות" היא משתפת אותי מאחורי הקלעים, "שרצו לקבל על עצמן חיזוק וקבלה לרפואת ילד של אחת מבנות הקבוצה. הן שלחו למרן הרה"ג רבי משה הלל שליט"א שאלה מה כדאי שיקבלו על עצמן, והוא ענה להן - שבכל יום תהיה בבית ארוחת צהרים חמה מוכנה!!!"

מטלטל.... הלא כן?

בימים כאלו של נחיתה מארמון החגים אל שדותיה הבוציים של השגרה, כולנו מחפשות במה להיאחז. כולנו רוצות עוד קצת אור, עוד קצת חיבור ומשמעות, עוד רגעים של עשייה רוחנית וקרבה. מה שהקב"ה רוצה מאיתנו לא מסתתר במקומות עלומים ורחוקים, וגם לא נבצר מאיתנו כי אנחנו עמוסות ועסוקות בעול החיים. הוא נמצא פשוט... כאן. כן, כאן בבית, עם הילדים והצעצועים, עם העזרה לאמא או לנשואים, בין ריחות של חביתה לאדי מרק ירקות מהבילים. אנחנו קיבלנו את התפקיד הנשגב להפוך בוץ לזהב, להתעסק בגשם ולהפיח בו רוח. הדאגה לגשמיות של השני- זו הרוחניות שלי! זה משפט ששווה להצמיד בסטיקר על המקרר, והוא יתן לנו כוח.

כששלחנו לצוות הכותבות היקר של המגזין את נושא המגזין, לא פיללנו איזה גשם של ברכה הוא יביא בכנפיו. היה מדהים לראות איך שתי המילים הקצרות, המוכרות, "מוריד הגשם"- הניבו קשת כל כך עשירה ומגוונת של תובנות, כמו טיפת גשם שהאור משתקף בה באין ספור גוונים.

תודה לברכי גוזי המעצבת המקצועית, ש"הלבישה" את המגזין מחדש באדרת מחודשת ומחמיאה. זה המקום גם להודות לכותבות המסורות הפותחות עוד שנה של עשייה ברוכה בעיתון, ומרעיפות עלינו באורח קבע את כל הטוב הזה. מכל הלב, בדעת ישרה, בטוב טעם ובכישרון, וברוב המקרים- גם שלא על מנת לקבל פרס. אהבתן? התחברתן? ספרו לנו... מגיע להן! מילים נותנות כוח.

magazine@shmura.org

בברכת חורף בריא,

בשורות טובות וישועות-

המערכת

הפקה ועריכה:
'שמורה' - קהילת העובדות החרדיות

עורכת:
אביגיל פראגר

עורכת גרפית
עיצוב ועימוד:
ברכי גוזי
--

עיצוב שער:
שרה פוגל

צילומים:
leonardo.ai, Depositphotos, Shutterstock, pexels, unsplash

תגובות, שיתופים, בקשות והצעות ניתן לשלוח לכתובת:
magazine@shmura.org

לתרומות:
--
העברה בנקאית:
בנק מזרחי-20
|סניף 563 מספר
חשבון 101744
על שם שמורה
--
בטלפון:
02-5474373
שלוחה 2

עבודה עם נסיון
או נסיון עם עבודה?

אף אחת לא אוהבת סיפורי סבתא. בכל זאת, אני מרשה לעצמי לספר אחד כזה: נכדי בן ה- 4 נכנס הביתה בהתרגשות גדולה ובקריאה דרמטית: "אמא, אני הילד הכי צדיק בחיידר!". אוהו... מרגש מאד.

"ואיך אתה יודע שאתה הכי צדיק בחיידר?" ביררה אמו של הצדיק.

"אני יודע שאני הכי צדיק, כי גמרתי להתפלל הכי מהר...!"

טוב. זה חמוד ולגיטימי כשאנחנו בני ארבע או מקסימום חמש ושש, אבל יש כאלו, לצערנו, ששיבושים שונים מעוותים אצלם את ה'GPS' הפנימי, והם ממשיכים להרגיש צדיקים בגלל תפיסה מוטעית כלשהי שהם שבויים בה.

וכשמשהו לא מדוייק אצלנו, וגורר אחריו טעויות בניווט הכללי שלנו בעולם - זה כבר בעיה אמיתית.

במה דברים אמורים?

התעוררתי לחשוב על כך בעקבות קטע שראיתי ב"חובות הלבבות". אולי יש כאלו שלא יבינו מדוע בחרתי ל'מרקר' את הקטע, אך עבורי הוא היווה נקודת מפנה חשיבתית, סוג של 'טוויסט' בכל היחס אל עולם העבודה.

נתחיל משאלה קצרה:

מדוע אנחנו יוצאות לעבוד? או ליתר דיוק: "יוצאים לעבוד"

נכון. אין מי שלא יודעת: בגלל חטא אדם הראשון. אבל בעל חובות הלבבות מציג לנו את המציאות הזו באור חדש. הוא כותב (דבריו על פי 'לב טוב' מפורטים במסגרת) דברים הסותרים את תפיסת הפרנסה הפשוטה, לפיה נראה שעל האדם לעמוד ביעד של השגת פרנסה, **כשבדרך לפרנסה יש מכשולות בצורת נסיונות שונים.**

התפיסה הבלתי מודעת לה אנו רגילות, אומרת כך - מאחר והיעד הוא 'השגת פרנסה', אזי ככל שנביא 'פרנסה' (כמובן עם מיעוט מכשלות ככל שניתן) הרי שנעמוד ביעדים שלנו.

בעל חובות הלבבות הופך את הדברים:

המטרה הראשית היא **"בחינת האדם, האם יעמוד בניסיונות".**

והדרך לבחינת האדם עוברת דרך הבאת פרנסה! כדי לבחון האם האדם נשאר דבק בעבודת האלוקים, הוא עומד בפני הצורך של השגת צרכיו.

מדוע זה משנה האם כך או כך?

הרי בכל מקרה אנחנו מנסים לא להיכשל בניסיונות ש'על הדרך'?

השאלה היא מה קורה כשנכשלים חלילה...

דוגמא: שירה התחילה לעבוד לפני 3 שנים. היא קודמה בעבודתה והגיעה כבר בסיום השנה הראשונה לתפקיד ר"צ. זה מפרגן, נותן סיפוק וגם... מתבטא בשכר. שירה מרגישה מצוין עם עצמה. בזכות התלוש השמנמן היא יכולה לקבל משכנתא מוגדלת, הם רכשו דירה בעיר ובעלה ב"ה עושה חיל בכולל.

הכל טוב?

תלוי...

תלוי מה היה בדרך...

ומה היה בדרך?

אז בדרך כלל היה בסדר... אבל.

פה ושם היא נאלצה לוותר על ערכים, פעם או פעמיים היא הרגישה

דברי חובות הלבבות שער הביטחון פרק ג':

והטעמים שבגללם הטיל הבורא על האדם לחזר ולסבב אחרי אמצעי פרנסתו ושאר צרכיו, הם שניים. טעם אחד הוא: מכיוון שחכמת הבורא מצאה לנכון לנסות את האדם* אם הוא יעבוד את האלוקים או ימרה אותו, לכן העמיד אותו הבורא במבחן שיראה באופן ברור באיזה דרך הוא בחר.

והמבחן הוא כך: האדם נברא כשהוא זקוק ונצרך לדברים מהחוץ, דהיינו אוכל, משקה, הלבשה, דירה ואישה. ציווה הבורא את האדם לחזר אחר דברים אלו ולהשיג אותם על ידי האמצעים שהכין לשם כך, בדרכים מסויימות** ובזמנים מסויימים.

ואלו הדברים שאם הבורא גזר שלא יוכל האדם להשיג אותם, לא יעלה בידו להגיע אליהם, מפני שהבורא ימנע ממנו את הגורמים הדרושים לכך.

ומבחן האדם, אם הוא עבד את האלוקים או עבר על רצונו- מתברר מתוך כוונתו ובחירתו, באיזו מהדרכים הוא בחר להשגת צרכיו, ובהתאם לזה מגיע לו אחר כך שכר או עונש.

. . .

על פי לב טוב:

***לנסות את האדם**, כמו שביאר רבינו באורך לעיל בשער עבודת האלוקים פרק ט': רצון הבורא להיטיב לנשמה ולהעלותה לדרגה העליונה ביותר, שאין היא יכולה להגיע אליה, עד שתרד לעולם הזה לגוף האדם ותעמוד במבחן אם היא תעבוד את ה', למרות הניסיונות שיעמדו בדרכה (מרפא לנפש)

****בדרכים מסויימות** - שישיג את כל צרכיו בדרכים שהתורה התירה אותם, **ובזמנים מסויימים** בששת ימי המעשה, ללא חילול שבת, ושלא יעבוד את אדמתו בשנה השביעית וכד' (המלקט)

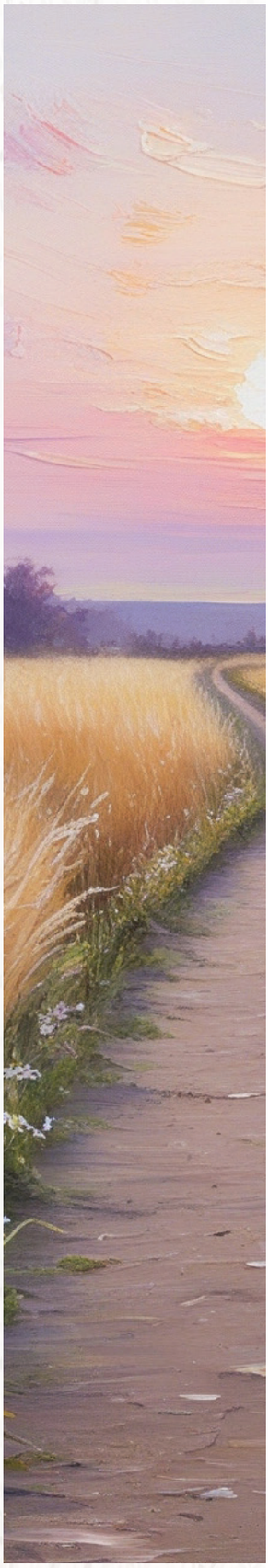

שאולי אפילו מעדה ועברה על הלכות ממש, אבל תכל'ס: משכורת היתה ואפילו שימשה אותם לדברים ממש טובים וחשובים.

האם אפשר לקרוא לזה 'בסדר'?

מאיר לנו בעל חובות הלבבות זווית חדשה להסתכל על הדברים:

בעצם 'שירה' הושמה במשרד ההוא, עם התנאים הסביבתיים המסויימים **- כי בורא עולם רצה לבחון אותה, איך היא מתמודדת עם ניסיונות מסוג זה!**

את הכסף שהיא קיבלה, הם היו מקבלים בכל מקרה, בדרך זו או אחרת... אבל בורא עולם רצה לבחון אותה, האם בדרך לעבודה היא יכולה לעמוד בנסיונות של אי ויתור על ערכים חשובים, או חלילה מעידה הלכתית.

אפשר שתקבל עובדת תלוש ותרגיש מצוין עם עצמה, כי הנה היא משיגה כספים ועושה איתם דברים טובים, כשבנקודת האמת הפנימית - היא לא זכתה לעמוד בנסיונות שהוצבו בפניה...

היא יכולה להרגיש מאד צדיקה, "הכי צדיקה בחיידר" אבל אבוי לצדיקות הזאת, מהסוג של "כי אני התפללתי הכי מהר מכולם"...

. . .

הסיבה שאותי ריגש לראות את הדברים הללו, היא משום שברגע שאומרים לי "הבאת הפרנסה היא ניסיון", אני מרגישה שיש לי כלים להתמודד... במילים של מחשבים: אם העבודה היא 'סוג של ניסיון', אז איך להתנהל מול ניסיונות יש לנו בהורשה... (וזה ברור גם למי שלא רואה פה נימה טכנולוגית :). לא נזכיר כאן את כל מה שהמילה 'ניסיון' טומנת בחובה, אבל כן יש כמה מאפיינים ברורים **שתמיד ילוו לנו כל ניסיון בחיים:**

1. **הניסיון נועד לגדל אותנו.**
2. **אדם לא מבקש ניסיונות, הוא בורח מהם...**
3. **כשהבורא מנסה מישהו - הוא גם נותן לו את הכוח לעמוד בניסיון.**

בכל כך הרבה מעגלים השתתפתי, מקבוצות קטנות עד מפגשים של עשרות ומאות, ובכל מקום הנקודות הללו חזרו על עצמם שוב ושוב ונבעו מעומק לב המשתתפות.

נחזק את עצמנו מול ניסיונות התקופה,

ונזכה בעז"ה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן!

שלום,
לאה

לַחֲשֹׁב טִפָּה

הַכֹּל מְטַפְטֵף,
כְּשֶׁקִּבַּלְתִּי קְרִיאָה:
הַנִּיחִי כָּעֵת מִיָּדֵךְ, מִטְרִיָּה
וּבֵין הַטִּפּוֹת, נָא נַסִּי לְהַלֵּךְ
הַבִּיטִי רְאִי מָה מַגִּיעַ מוּלֵךְ:

פְּלוּפּ!
כַּדּוּר אֶקָמוֹל שֶׁעָזַר
פְּלוּפּ!
זֶה הַצֵּ'ק שֶׁבְּנֵס לֹא חָזַר
פְּלוּפּ!
שׁוּב רוּחַ אַחֶרֶת נָשְׁבָה
פְּלוּפּ!
הִתְחַדְּשָׁה בִּי פִּתְאוֹם מַחֲשָׁבָה

פְּלוּפּ!
עוֹד פְּרוֹיֶקְט שֶׁהִגִּיעַ לִגְמָר
פְּלוּפּ!
מַחְמָאָה שֶׁזָּכִיתִי לוֹמַר
פְּלוּפּ!
עוֹד הֶשֵּׂג קְטַנְטַן לִי נִרְשַׁם
פְּלוּפּ!
עוֹד יַעַד חָשׁוּב שֶׁהֻגְשַׁם...

וְהַכֹּל מְטַפְטֵף לִי בְּטַעַם מָתוֹק:
רַמְזוֹר שֶׁרַק בָּאתִי נִהְיָה לִי יָרֹק
דַ"ש חַם שֶׁהִגִּיעַ אֵלַי מֵרָחוֹק
הִתְגַּבְּרוּת קְטַנְטַנָּה - וְזָכִיתִי לִשְׂחֹק

וְהַכֹּל מְטַפְטֵף וּלְלֹא מִטְרִיָּה
אֵין הֶסְתֵּר וְרָאִיתִי אָדוֹן לַבְּרִיאָה
וְהַכֹּל מְטַפְטֵף - שְׁטוּפַת תַּדְהֵמָה -
אֲדָמָה שֶׁל יוֹמִיּוֹם שֶׁשּׁוֹתָה בַּצָּמָא...

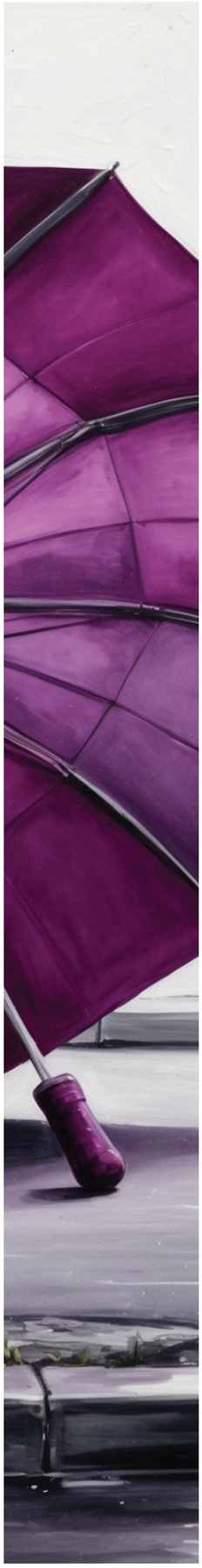

בעצה אחת

מתוך מדור הייעוץ של שמורה | shoalot@shmura.org

(השאלות מובאות בקיצור ושינוי פרטים, לאחר קבלת רשות מהשואלת)

שלום למוקד הייעוץ של שמורה!

השבוע קולגה דתיה מהעבודה חיתנה בת. משום מה הבנו שהארוע יהיה בהפרדה ולכן הגעתי.

בפועל "היתה הפרדה" רק באוכל, אבל גם שם לא ממש נשמר, וזה היה מביך מאד. חוץ מכל הפרטים האחרים הבעיתיים, כל הצוות כולל גברים הגיע, ואני כולי לבושה לאירוע... ממש לא התאים לי לפגוש אותם לפני החופה באווירה הזאת ולהגיד שלום ומה נשמע... לא ידעתי מה אני אמורה לעשות בכלל. להתחמק לצד, להגיד שלום או ללכת בכלל. חזרתי בתחושה גרועה מאד!

בקרוב תהיה חתונה נוספת במשפחתה של חברה אחרת מהעבודה, חרדית אבל בסגנון פתוח. אצלה ברור שהארוע בהפרדה, אבל ברור לי גם שהיא תזמין את כולם. אחרי האירוע הקודם, אני לא מסוגלת לחשוב על זה שאפגוש גבר מהצוות, אפילו בכניסה לאולם...

תודה רבה!

שלום x היקרה!

וואו, איזה לא נעים... כל הכבוד על הרגישות שלך לנושא, אכן מצב מביך מאד.

בעיקרון, המצב הקיים בצוות כרגע הוא בעייתי. השתרשה כנראה נורמה ש"כולם מגיעים לשמחות של כולם". במקומות עבודה רבים מקובל שרק נשים מגיעות לשמחות של נשים, או שנשים חרדיות לא משתתפות כלל בשמחות של הציבור הכללי. אנשים בהחלט מסוגלים להבין את זה, ואין פגיעה. אך כרגע אלו הם פני הדברים אצלכם.

במצב שאת מתארת שיש כיום באירוע "מפגש של כולם", יתכן שמה שנכון לעשות זה לראות את האירוע כ"אירוע חברה" ופשוט לשים לך גדר שאת לא מגיעה.

אם אלו נשים שעלולות להיפגע, תמיד אפשר למצוא סיבות למה את לא יכולה לצאת בערב וכו'.

בכל מקרה אפשר וצריך להשתתף בשמחתה של העובדת שמחתנת, לאחל לה בחום, להשתתף במתנה שאוספים או לקנות לה מתנה ביוזמה אישית, ולהתנצל בקצרה שנבצר ממך להגיע.

לגבי הנשים החרדיות בסגנון שלך, שווה לחשוב ביחד כיצד לשנות את הנורמה, ולשדר לגברים שאין צורך שישתתפו באירוע. אפשר להסביר שהאירוע רחוק, שהוא בפורמט קטן ומשפחתי, שיש הפרדה ואין צורך שיטרחו להגיע לחינם, וכדומה.

ככל שאתן לא תשתתפנה בשמחות שלהם, ובשמחות שלכן לא תזמינו או תזמינו בזהירות תוך העברת מסר מתאים, תיווצר אט אט נורמה חדשה.

בעז"ה שיהיו רק שמחות בלב שמח

בהצלחה רבה!!

תודה רבה על התשובה המפורטת!!! חידדת לי את הדברים מאד.

באמת צריך ליצור פה מצב שרק נשים יבואו לשמחות של חרדיות, הם מסוגלים להבין. או באמת לא להזמין בכלל. אני צריכה לחשוב על זה עוד. עזרת לי ממש, תודה רבה!

מנצלת את ההזדמנות לשאול עוד לגבי עבודה עם נשים חילוניות:

1. מה נכון לעשות לגבי גיבוש חברתי בין העובדות, כמו יציאה לברכה או אכילה במסעדה. (מדובר במסעדה כשרה למהדרין כמובן, אבל אציין שבחיי הפרטיים אינני נוהגת לצאת למסעדות בדרך כלל.) הגיבוש אמנם כולל רק נשים אבל חלקן חילוניות. מרגיש לי לא מתאים, אך מצד שני לא רוצה להיות הסנובית שכל דבר לא מתאים לה.

2. מה נכון להגיב לעובדת שמאד מתעניינת באורח החיים של הציבור החרדי, ושואלת שאלות בכל מיני נושאים שבחלקם לא מתאים לי לענות לה.. היא אמנם שואלת בכבוד, ממקום של התעניינות באורח החיים של קבוצות מיעוט בישראל (כלשונה...) ולא ממקום שרוצה לדעת לקיים. המחשבה שלי לענות לה, נובעת מרצון שהיא תכיר לטובה את הציבור החרדי. אבל עדיין זה לא נוח לי. מה עושים?

שלום יקרה!

1. לגבי גיבושים עם נשים חילוניות, שאלנו על זה כמה פעמים את גדו"י, והתשובה היא כפי שהגדיר בבירור הגאון רבי דוד כהן שליט"א: "לשמור איתן על קשרי עבודה בלבד, לא קשרים אחרים".

כלומר למרות שהיינו חושבות שאין פה מניעה הלכתית להתגבש איתן, יש פה מניעה רוחנית. החברות והקשר איתן לא טובים לנו. אפשר להיות נחמדה, להגיד שלום ומה נשמע, לחייך, להחמיא וכו', אבל הכל סביב נושאי עבודה. הגבול- אני לא החברה שלך. העולמות שלנו שונים, ואם נבנה בעבודה גשר בינינו, אז ההשפעה הופכת לדו סטרית. לא לשתף מהחיים האישיים ולא לפתח שיחה על החוויות שלהן.

הכי טוב לומר שמבחינה עקרונית את לא משתפת בשום אירוע חברתי בעבודה, בלי קשר למשתתפים או לתכנים, רק בהרצאות מקצועיות. זה מה שיש, ושלא ילחצו כל פעם..

מצרפת לך את החוברת "זהירות בדרכים" שמסבירה את הדברים באופן מורחב.

2. ודאי ראוי שלא לשתף פעולה. גם בזה הגאון רבי דוד כהן שליט"א הורה שלא לחשוש בכלל לנושא קירוב רחוקים או "קידוש ה'" כביכול במסגרת העבודה- כאן זה לא התפקיד שלנו! אלא קודם כל לשמור על עצמנו.

אם היא היתה מאד רוצה להתקרב ולקיים, ומחפשת את זה חזק דוקא אצלך, כאן ההנחיה היא לא לדחות אותה. אבל נשמע שזה לא המצב. את לא אמורה לספק את הסקרנות האנתרופלוגית שלה... למרות שבשבילה זה רכילאי ומעניין.

את יכולה להתחמק בנימוס או לומר תשובות אנמיות של לא יודעת, לא נראה לי ונדבר אחר כך, יש לי ישיבה, טלפון וכדומה. כמו שמתחמקים משאלות של גברים.. עד שהיא מבינה את הרמז ו"יורדת מהנושא" (אל תדאגי, זה מובן די מהר).

יתכן שהיא מזהה את הקונפליקט שלך, את המחשבה שאולי את חייבת ולכן את נענית לה, אבל את יכולה להיות מאד בטוחה שאת ממש לא צריכה לדבר על זה, ולהיפך, צריכה שלא. בהצלחה רבה

אנו כאן בשבילכן! לשאלות, דילמות אישיות ובירורים הלכתיים בנושאי עבודה, ניתן לפנות למדור הייעוץ

מוֹרִידָה גִישְׁמַאק

מְגַשֶּׁמֶת

פותחת את המקפיא, סוקרת את תכולתו.

השניצלים הנצחיים של אמא שלי לא מאכזבים. חוץ מהם יש כמה שוקיים, שקית עם לקט ירקות, שני דגי מושט עטויי קרח, שתי קופסאות בצל מטוגן, ועוד כמה קופסאות עב"מיות למדי שכנראה מכילות שאריות משבתות.

מזיזה מפה לשם ומוצאת עוד תגליות בדמות כמה איגלואים ששרדו, ושקית פרורי לחם מדולדלת.

כנראה שהגיע הזמן ללכת לעשות קניות. ארוחות צהרים שיהיו כאן בבקשה.

עיר מגורינו הנחמדת עברה בחודשים האחרונים טלטלה בטחונית משמעותית. האזעקות העולות ויורדות חדשות לבקרים, שינו את מציאות חיינו הקבועה. באחת נזרקנו למציאות של "מרחוק" - למידה במרחב הקולי מרחוק, עבודה מהבית במקום במשרד המרוחק, מרכזי הקניות הפכו מרוחקים עד מאוד, בית הכנסת הקבוע גם רחוק מדי, המקלט בכלל אינו נגיש, ואנו נדרשים לרוץ ארבע קומות ללא התחשבות בשעות או במראה.

רק האוכל כאן קרוב יותר מתמיד. והרעב, רעב, רעב...

צריך אוכל סביב השעון - בבוקר בצהרים, בערב. בין לבין, לפני, אחרי. כדי להתאושש מהאזעקה, להיות ערוכים לקראת האזעקה הבאה, כדי לקחת למקלט בשבילנו, בשביל השכנים, כדי להשלים למאה ברכות, עוד קצת שיהיה אפשר לברך על המחיה.

זה חדש לי!

עד היום צלחתי את נושא האוכל בצורה מינורית בהרבה. ארוחות עשר אני כמובן מכינה תמיד. עבורי אני לוקחת לבוקר רק יוגורט וקרקרים, ולצהריים- שניצל בפיתה עם סלט ירקות. אמא שלי אחראית על אספקת השניצלים, מרחמת על ביתה העסוקה ומעניקה לה שובע ורוגע מהבחינה הגסטרונומית.

בעלי ממילא לא חוזר בצהרים, הוא אוכל בישיבה בה הוא מלמד ארוחות בנוסח ישיבתי שמספקות אותו לחלוטין. הילדים כמובן בצהרונים. ב"ה הם לא עושים בעיות מיוחדות, ואני רגועה - יודעת שבכל יום הם מקבלים אוכל מזין ומשביע המכיל את אבות המזון, והם שבעים ומרוצים. עד כדי כך שאפילו בשבת הם מבקשים שאכין שניצלים פתיתים ואפונה כמו בצהרון.

אני באמת לא מתעסקת יותר מידי בגסטרונומיה במהלך השבוע. פוגשת את המטבח משבת לשבת, אם אנחנו לא מתארחים כמובן - ההעדפה הראשונה שלי.

ופתאום אני נדרשת לאספקה ללא הפסקה.

מַגְמִישָׁה -

איכשהו עברתי את כל בישולי החגים וקיווינו מאוד לחזור לשגרה וללמידה מלאה ורציפה. מוסדות הלימוד בקרבת מרחבים מוגנים חזרו לסדר יום כמעט מלא, רק הצהרונים לא...

פתאום יש כאן בבית קהל ועדה בראשות אבא שמחזיר אותם מהמוסדות ולא נשאר בישיבה עקב הלו"ז החדש, וכולם רעבים מאוד.

אני בן אדם קצת מקובע לגבי סדר היום שלו וההתנהגויות הקבועות. אמנם תקופת ה"מרחוק" ריככה קצת את מגבלות האופי שלי, ואני מנסה ללמוד לבשל ארוחות צהרים למחר בשעות הערב.

הילדים הלא מפונקים כאמור, מקבלים ארוחות מושקעות בהמון מחשבה על השילובים וההזנה - חלבון, פחמימה ומנה של ירק אהוב.

כנראה בצהרון קל יותר לא לעשות בעיות. יתכן שעדיף לאכול מהר ולרוץ למשחקים, או שסתם יש אווירה חברתית של "חטוף ואכול" שאני לא זוכה בה בבית. בימים הראשונים כשאני חוזרת מהעבודה יש הרבה תלונות על הירקות שנגעו בדג, האורז שנגמר מדי מהר, המרק שהיה בו בצל והעוף שלא היה מי שיחתוך ויפרק.

בערב הזה כשגם למקפיא אין להציע לי משהו אפקטיבי, מהיר הכנה ומקובל על כולם אני מרגישה שעייפתי.

פיזית ונפשית.

אֵין מוּשָׂג

בעלי פוגש אותי עומדת בצורת סימן שאלה מול המקפיא הפתוח, ומציע לי שילך לקניות למלא אותו. אני מנסה להסביר באנחה גדולה שהקניות פותרות חלק מהבעיה, והולכת לערוך רשימה של רכיבי יסוד בבית שמכינים בו ארוחות צהרים.

"אני דווקא ממש אוהב את ההסדר החדש" הוא מגיש לי דף ארוך, ועט שהוא מוודא שעובד כנדרש.

"אני לא" עונה בלי מחשבה מיותרת.

"חבל" הוא מתעקש להמשיך את השיח, "לא רק אני נהנה, גם הילדים ממש שמחים כל צהרים"

פה אני מתיישבת, ומפסיקה לקשקש בקצה הדף.

"באמת?!" אני שואלת, "אז למה אני לא שומעת על זה?"

"את כן" הוא מתעקש. "את לא שמה לב כמה הם מדברים על האוכל שלך. יש לחץ אם תשאר עוד מנה של חזה עוף או קציצות טונה, רק היום היה דיון ארוך איך עשית את האורז בצבע צהוב, ואם עדיף סלט חסה או כרוב"

"אה" אני פולטת, המומה. "חשבתי שכל הדיבורים האלו זה אומר שהם לא מרוצים"

"כולנו מרוצים מאוד. כיף לנו לחזור הביתה בצהרים ולאכול אוכל שאמא שלנו מבשלת לנו ברוב שמחה ואהבה"

אהבה, אכן.

שמחה?

מִתְגַּשְׁמֶקֶת

"התפקיד האימהי הזה שלך הוא שווה ערך בדיוק לתפקיד שלי כלומד ומלמד תורה". בעיניים שלו מופיע ברק כשהוא מדבר על הלימוד שלו, ברק שהוא רוצה שיהיה גם אצלי כשאני במטבח. "זה משהו אחר לגמרי בשבילי לחזור לישיבה אחרי ארוחת צהריים שאת הכנת בשבילנו. אני מרגיש שאת משקיעה, זה אולי נראה לך משהו מאוד גשמי, אבל זה ממש לא! בזכות ההזנה הגשמית הזו יש לנו - לי, לילדים וגם לך הרבה יותר כוח להמשיך את היום בשמחה ובחשק. ועם כל הכבוד לטבח של הישיבה, אי אפשר להשוואות בין מזל הדגים שלו לשלך..."

הוא משוכנע בי, בתנור שלי, יודע שאני יכולה להגביר את הלהבה על הגז.

"בהיות האדם טרוד בעניני עולמו, הנה מחשבותיו אסורות בזיקי המשא אשר עליהם, ואי אפשר להם לתת לב אל המעשה. והחכמים עליהם השלום, בראותם זה אמרו: הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה. כי הנה העסק מוכרח הוא לאדם לצורך פרנסתו, אך ריבוי העסק אינו מוכרח שיהיה כל כך גדול עד שלא יניח לו מקום אל עבודתו האמיתית" (מס"י - פרק ה' בביאור מפסידי הזהירות וההרחקה מהם)

הוא מושיט לי שוב את הדף לתכנן רשימה, ומוסיף כותרת - **"הגשמיות של השני זו הרוחניות שלך"**

מחייך אלי, קרן שמש ביום מעונן.

ויש תפילה במטבח שלי שבחורף הזו אזכה להיות משיבת נפש, להוריד להם גשם וגישמאק.

הפיוס של חודש חשוון- הוא הגאולה הפרטית שלך!

זהו, אין חגים. וזה לא חייב להיות עצוב, כי דווקא החודש הקריר והריקני הזה מסוגל לכל אדם השרוי בגלות פרטית. אם בפרנסה, בבריאות, בחיפוש אחר זיווג וכן הלאה.

חודש חשוון הרוויח את הזכות הזו כמתנת פיוס מאת ה', מכיון שהוא נמלא בושה והצטער שלא זכה שבו ייחנך בית המקדש. שלמה המלך סיים את בניית ביהמ"ק הראשון בחודש חשוון, אך בורא עולם ביקש ממנו להמתין 11 חודשים להגעתו של חודש תשרי, כדי לחנוך אותו.

חודש חשוון קיבל הבטחה שביהמ"ק השלישי יקום בר"ח חשוון. ומכאן, לומד ה"בני יששכר", יש לכל אדם בר"ח חשוון אפשרות לזכות בגאולה פרטית.

וכיצד יזכה לכך? חודש מר חשוון הוא מלשון "מרחש", שפתיים מלחשות תפילה. חודש בו אפשר לפעול לישועות גדולות מאוד בעזרת פיו של האדם. בחודש זה המשויך למזל עקרב (בגימטריה: משיח דוד), כל אדם יכול להגיע למקום של גאולה פרטית, על ידי כך שיהיה בבחינת משיח - אותיות משיח (מדבר), שהאדם ישיח את כל ליבו ויפנה לבורא עולם בתפילה חמה.

התפילה אינה 'בשביל' בורא עולם, היא נועדה כדי לשנות אותנו ולקרב את עצמינו להקב"ה, להדגיש את התלות שלנו בו ולהכניע את עצמינו בפניו וכך נהיה ראויים לקבלת השפע והגאולה.

מחתייניסטע? החופה מחכה רק לך...

סיפר הגה"צ רבי ראובן קרלנשטיין זצ"ל: פגש אותי יהודי נכבד ואמר לי: "היתה לי הרגשה נפלאה- תפילה היא כמו חתונה..." מה השייכות בין תפילה לחתונה? התפלאתי, והוא ביאר את כוונתו:

אני מתגורר בשכונה בסמוך לפלוני, נקרא לו ר' ראובן. הוא גם יושב בבית הכנסת ספסל לפני. והנה הוא מחתן את בנו, ואני מבין כי עלי ללכת להשתתף בחתונה, שאם לא כן לא יהיה לי נעים ממנו. הרי אפגוש אותו מחר, והוא ישאל אותי: "למה לא היית?" נו, צריך ללכת. יש בכך גם ישרות, וגם טוב לב... אני נוסע לחתונה, מגיע בעשר דקות לפני אחת עשרה, לפני שמסיימים לרקוד. נכנס לשתי דקות, מאחל מזל טוב, יושב שתיים וחצי דקות, אולי עושה סיבוב במעגל, וככה בשקט חומק החוצה, שלא ישימו לב... שוין, למחרת, הוא מסתכל עלי- "היית?" "כן, הייתי!"

ומה יהיה כאשר ר' שמעון עושה חתונה? איני מתגורר בשכונה לידו, אלא איתו יש לי עסקים קרובים... כאן אני לא יכול לבוא לשתי דקות ולברוח. מובן שעלי להישאר יותר, לשבת ישיבה של ממש, חצי שעה ויותר, לפעמים אני חייב אפילו לעשות תמונה אתו, אחרת...

ומה יהיה בחתונה של אחד מבני המשפחה - דוד או גיס? נו, אין אפשרות לבוא באמצע הסעודה או לקראת הסוף, "מבשרך לא תתעלם". כאדם הגון וישר וכבן משפחה חביב אני מגיע לחופה ממש!

אבל המחותן - המחותן עצמו - מתי הוא מגיע? הרבה לפני כן! שעה ארוכה לפני החופה הוא כבר נמצא במקום. ואם ישאלו אותו: "מה אתה עושה כאן לפני הזמן?" הוא ודאי יתפלא "מה אני עושה? הרי אני המחותן פה! וכי אבוא לחופה? אני מוכרח להקדים ולהיות במקום לפני כולם, לראות שהכל כשורה!"

"לבני ישראל עם קרובו!" ככל שאדם מרגיש את עצמו קרוב יותר ו'מחותן' עם הקב"ה- הוא מקדים יותר לתפילה. וחסידים ראשונים היו שוהים שעה אחת קודם התפילה- כי הם הרגישו את עצמם 'מחותנים'! נו, האולם פתוח, את באה?

קרן האילה מגרשת נחשים או שהנחש מבריח את האילות?

קיבלתי פתק מהגן עם "שיעורי בית" להסביר למה קראו לילדה בשמה. נזכרתי איך כשהיא נולדה, מוז'ינקלה נערצת, ממש הסתבכתי עם העובדה שכל הסבתות כבר הונצחו באחיותיה ולא נותרה לי סבתא אחת לרפואה ולהתרת הספקות. ואז נתקלתי במדרש המרגש על האילה המתאר כי היא חיה רחמנית שאין בכל החיות רחמנית כמוה. בזמן שצריכים מזונות מתכנסים אצלה כל בעלי החיים, והיא עולה לראש הר גבוה ונותנת ראשה בין ברכיה וגועה בבכי. הקב"ה שומע קולה ומתמלא רחמים וחס על העולם. הזוהר הקדוש כותב שהאיילה היא 'שליח הציבור' של בעלי החיים, וכשאין גשם כל החיות מתכנסות אצלה והיא מתפללת למען כולם... כך שבהשראת עונת החורף, והתפילות לגשם סביבנו, נקרא שמה 'אילה'. אומנם, בהמשך השנים גיליתי שלא היתה זו בחירה מקורית במיוחד, יעידו זאת 5 ה'אילות' המקפצות לצידה בגן, אבל אין

לתגובות: c7613795@gmail.com

ספק שמצד המהות הבחירה היתה מצוינת.

ומדוע דווקא האילה נבחרה לשמש כשליחת הציבור? כאן הרווחתי בזכות הגננת שיעור מאלף שאני מתרגשת לחלוק עימכן, תודה לך הגננת מלי.

רבי יצחק אייזיק מקומרנא זיע"א אומר שהאיילה מסמלת את סמל ההכנעה, שהיא דרך אחת לחיות את החיים, והדרך השניה היא בעזרת כוחניות.

האילה מתקשה בלידתה, וכשמגיע זמנה היא גועה ומשמיעה שבעים קולות כחשבון התיבות במזמור 'יענך ה' ביום צרה...' ה' שומע את בכי תפילתה ומזמין לה נחש מהרי החושך, וכשהוא מכיש אותה היא מתרפה- הופכת רפויה ולא כוחנית, וכך מצליחה לעבור את הלידה בשלום. גם כשהקב"ה רוצה לתת לאדם מתנה, להביא לך ישועה, הוא מזמין לך מישהו ש'יעקוץ' אותך, כדי שאם תשתקי ותבחרי בהכנעה תהיה מיד אחרי כן 'לידה', תזכי לישועות...

דווקא האילה מתהדרת בקרניים מרשימות המסמלות כח. דרך של כוחניות אומרת שבכל עניין תהיה עורך דין של עצמך, תעמוד על הזכויות שלך ואל תוותר. אבל המדרש מספר שכאשר האיילה מרגישה שהצייד רודף אחריה, היא בורחת לתוך יער ושם היא מפילה לעצמה את הקרניים. היא בוחרת להרכין את הראש. לכן האילה, שהיא סמל ההכנעה ועבודת המידות, נבחרה להיות 'שליח ציבור', כי כדי שהתפילות תתקבלנה יש להעביר על המידות ולשתוק.

עד כאן המהלך היה מתאים ומצוין. אך פתאום גיליתי מאמר מפתיע ב"ילקוט שמעוני" הנראה לכאורה כהיפוכו של עניין: "בית שיש בו נחשים- מביאים קרן של איילה, מעשנים לתוכו ומיד הנחשים בורחים". אז מי בעצם מגרש את מי? אך למעשה, אם נתבונן היטב נבין שזהו אותו עניין ממש... הנחשים הם המריבות, דיבורי לשוה"ר ורכילות, כל מי שיש לו 'ארס' בפה. כשיש 'נחשים' בבית, אחד עוקץ או מרכל על השני, כדאי לנהוג כמו האילה והנחשים כבר ממילא יברחו. אנשים מחפשים זכויות וסגולות להיוושע, אבל יש דרך פשוטה לזכות לכך- ע"י שתיקה והכנעה.

בעת הזו, ערב פטירתה של רחל אמנו, מה מתחבר לנו יותר מהשתיקה וההכנעה לדמותה המופלאה. גם היא ויתרה, שתקה ולא גילתה את הסימנים, וגם היא זכתה ונתקבלה תפילתה יותר מאשר כל הצדיקים ובזכותה שבו בנים לגבולם. תרצי גלות את סוד שתיקתה? המשיכי לקטע הבא.

'ולא שמת חלקי עם יושבי קרניים'...

זהו סיפור אמיתי על אברך כולל ששמע את הדברים האמורים לעיל ואמר: "אני מוכן לקבל עליי להתחזק בדרך הזו באלול. אתחיל לשתוק לאחי, למרות לשונו החדה והמזלזלת. אם אצליח להחזיק מעמד באלול אמשיך עם זה הלאה, אך אם אראה שזה גדול עליי, מצטער מאוד- זה לא בשבילי..."

התחיל באלול ושתק ושתק... שבוע לפני ראש השנה הוא אמר לראש כולל:

"תקשיב, אני על סף התפוצצות, אני רק מחכה שעשרת ימי תשובה יעברו והוא יקבל תשובה על כל אלול..."

- "למה הגעת לכזה מצב? מה קרה?"

- "עשיתי מה שאמרת, שתקתי ושתקתי. בכל פעם שאחי עקץ אותי אמרתי לו 'יש לי מה לענות לך, אבל אני מעדיף לשתוק...'"

אמר לו ראש הכולל- "שמת לב מה אמרת? 'יש לי מה לענות לך'- זאת אומרת אתה שותק לו. אבל אנחנו מדברים על שתיקה לבורא עולם, לא לאחיך..."

כמה מפליא שיעקב אבינו, שלא רק שאינו נלחם בעשיו כפי שנלחם עם המלאך שלו, אלא עוד פעל בדרך של הכנעה והשתחווה לו שבע פעמים! שואל הזוהר הקדוש: הרי אסור להשתחוות לגויים ולעבודה זרה, ועשיו היה סמל העבודה זרה. כיצד אם כן השתחווה לו?

ומסביר: "והוא עבר לפניהם"- "הוא" פירושו השכינה, יעקב ראה את השכינה, הוא לא השתחווה לעשו אלא לשכינה שהייתה שם...

והנה, בסופו של האירוע המאיים, כשיעקב נכנע לעשיו- עשיו מחבק ומנשק אותו, ויעקב שולח אותו להר שעיר. לא רק שעשו לא הורג את יעקב, אלא הוא עוד מתרחק ממנו. זאת כוחה של הכנעה...

אתה לא שותק לאחיך, את לא שותקת לחברה או לשכנה... הכל לכבוד הקב"ה, הכל כדי להיות ראויה למתנות שמים. (ע"פ "דרך הבעל שם טוב")

רבי מאיר שפירא מלובלין שיום פטירתו בז' בחשון פרש את הפסוק 'ואומר לך בדמייך חיי' בדרך הדרש, שעל ידי דמייך, מלשון דממה, שתיקה- על ידי זה זוכים לחיים. במצרים היו ישראל ריקים ממצוות, ובזכות מה חיו?- בזכות "בדמייך". קיבלו הכל באהבה, לא התלוננו ולא הרהרו אחר מידותיו של הקב"ה. ובזכות זאת גם נגאלו משם.

כמו כן ממש בימי עקבתא דמשיחא, שעליהם התנבאו חז"ל ש'אין יום שאין קללתו מרובה משל חברו', הגאולה תהיה באותה בחינה של "בדמייך חיי". השתיקה וההכנעה לפני הקב"ה הן מצילות את האדם ומחיות אותו, ו"כימי צאתך ממצרים אראנו נפלאות". הלוואי ונזכה בקרוב ממש.

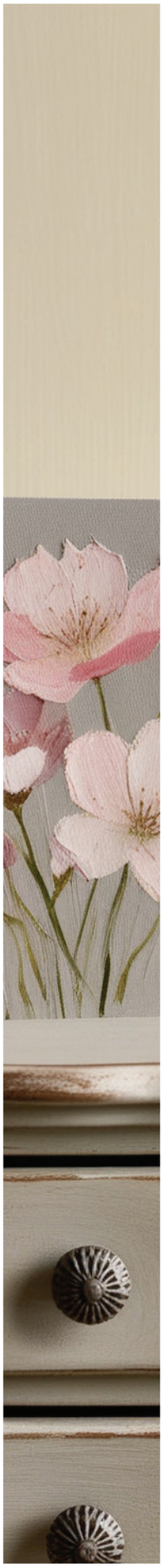

רק צינור

יש לי במגירה פנקס אפור, קטן, עם פרחים ורודים על הכריכה. הוא נראה קל אבל שוקל טון, והדפים האופטימיים שלו נושאים בדומיה את כתב החריטות שלי, שצרוב בהם חזק ולעומק עם הרבה מטען וכאב. לפנקס הזה אני נמלטת בכל פעם ששנתי נודדת עלי בלילה והמוח שלי כבר נעשה צר מלהכיל את כל המחשבות העמוסות והרבות, כשהדופק מתקצר והנשימה נעשית שטוחה מרוב לחץ ומתח - יש מפלט, אני רצה לפנקס.

פתחתי אותו השבוע. הוא היה כמעט גמור. תקופת החגים עשתה בו שמות. דפדפתי דף ועוד דף, מנסה למצוא כמה שורות ריקות. משפטים וכותרות צדו את עיני: "השלמות חורף בנות" "יום כיפור בעזרת ה'" "אירוח חול המועד יום שני" "מה חסר לנו בסוכה דחוף". מול עיני העייפות קפצו רימונים של ראש השנה, קופסאות פלסטיק ליטר עגול, גרביים לבנים בכל הגדלים וגם קצת קרוקסים למי שחסר. תפריטים של כבד וחסה התערבבו עם גנאש לעוגת קפה, הוראות דחופות עם קשקוש אדום מלמטה של "לא לשכוח כבל חדש" ו"לתקן כפתור במכנס שלומי". אח, איזה כיף לדפדף בכל אלו באדישות של מיליונרית שכבר עשתה את כל זה. מי לחוץ מזה עכשיו בכלל? הכל עבר. את כל הדפים הכבדים האלו אפשר לתלוש בקלילות ולזרוק לפח. כמה זה שוקל לעומת הסלעים שרובצים עלי באמת? מה כל כך קשה בסלטים ועוגות גנאש כשיש אחרי החגים בעולם?

"רופאי שינים לכל הילדים" אני כותבת בכבדות ומקשקשת. לא, שורה מזעזעת כזאת לא אתחיל ליישם לעולם. צריך לפרק את זה. "לקבוע תור במרפאה פלונית לפלוני" אני בוחרת להתחיל מקרבן א', שיש לו כבר סדרת טיפולים שהוא באמצע, וצריך רק לקבוע תור המשך, לא להמציא את הגלגל מחדש. "לנסות לקבוע תורים לבדיקה גם לבנות" אני ממשיכה לנסח בזהירות, בודקת אם אני מסוגלת להכיל גם את הפסיעה הבאה בלי להתמוטט, ויודעת מראש שהתורים שיתנו לי יהיו לאחרי החגים. של פסח. מצוין. לא באשמתי. "השלמות חיסונים בטיפת חלב" אני נאנחת אנחה גדולה ומרה, טיפת החלב הקרובה נסגרה לשיפוצים ורק הקב"ה יודע איך אני אמורה להתחיל לרדוף אחרי טיפה אחרת שתסכים לקבל אותי אל קרבה.

אני כוססת את קצה העט. אה, אני יודעת מה התיק המעיק הבא! "קפוצו'נים כחולים לבנות ובאופן כללי לכל הילדים" אני רושמת ומשרבטת פרצוף מאד לא מחמיא בקצה השורה. מי קונה קפוצ'ונים בתחילת עונה במחיר של זהב, מי? הרי בעצמך ראית את כל הערימות האלו בחנויות בסוף החורף שעבר. כאילו לא ידעת ששוב יגיע הסתיו צ'יק צ'ק, יהיה קפוא בבוקר וחם מאד בצהריים, ואת תצטרכי להלביש בשכבות. כל בוקר אני עוברת שבעה מדורי חיפושים ברחבי הבית בלבטים מה להלביש, וכל קפוצ'ון באמת שווה זהב. אז דחוף רוצי לקנות. וגם פיג'מות חמות. לתינוק אין מספיק. ונעליים סגורות לאלו שקטן להם. ונעלי שבת לאלו ש(כבר) התפרק להן. וכללית גרביונים שצריך תמיד, לחורף זה צבע אחר. ואם את ממילא בחנויות, אז כבר צריך דף חדש ורשימה חדשה כי לכל ילד יש בקשות שהוא צובר והזמן יכלה והם לא יכלו. זהו!

יש קצת מקום בסוף הדף ואני משרבטת בזריזות כמה תזכורות של בדיקות ראייה, שיעור פילאטיס שחייבים להירשם אליו וחיסונים נגד שפעת, וטורקת את הפנקס. הכל כתוב לפחות, אבל עדיין כל כך כבד. שוב אני בלחץ. אני לא אספיק את כל זה בחלומות. צריך לשכור מישהו במשרה מלאה שיעשה את כל הדברים האלו שאין שום שעה פנויה בשבילם ביומן. כל הדברים שלכאורה מרחפים רק "מסביב לחיים", אבל כדי לממש אותם, צריך לחתוך חתיכות מתוך החיים. אני בפער ענק בעבודה! הארונות עדיין ערבוביה של קיץ חורף וכל מה שביניהם! הוירוסים של שני הקטנים יצרו לי מינוס של שבוע! הנה השגרה הברוכה כבר פה, עמוק בתוך חשוון, ומה שאמור היה להיראות פסטורליה של מרק גריסים על הגז ואמא שלווה משחקת עם הילדים על השטיח, עדיין נראה כמו עומס ול-ח-ץ!!

אני ממוללת בהיסח הדעת דף תלוש שמתגלגל לידי. "לגהץ את הקיטל" אני מזהה אותיות בכתב מוכר, חרוטות בטונוס גבוה. איך שהכל זמני. מה שהלחיץ אותי אתמול עובר מאליו מחר. איך עברנו את כל החגים על אלפי משימותיהם? במבט לאחור אין לי הסבר, הם פשוט עברו. כל מה שהיה חיוני בסוף קרה איכשהו, ומה שלא, לא נורא. שלושת הימים של ראש השנה שהפילו עלי מורא והתארגנות כמו לפני מצור, חג -שבת- חג ונסיעות ואירוחים, עוד חתונה מיד אחרי שמחת תורה ו...

לא אני עשיתי את כל זה, אני יודעת בוודאות, כשאני יושבת שם עייפה ויגעה עד אחרונת החוליות בגב. אני בסך הכל כחציר יבש וכענן כלה. הכוח שלי נגמר בשנייה, קיבולת המוח שלי מוגבלת, הזיכרון לא מה שהיה, ואני עדיין יכולה להיות רק בזירה אחת בבת אחת. אין לי בכלל כוחות וכלים להפיק כאלו הפקות. אני מסתכלת על אצבעות ידי, כמה קטנות, רק עשר. לא אתן עשיתן את כל זה. מול עיני עובר מצעד סירים, תבניות, סמרטוטים, ערימות אימתניות של כביסות ובגדים- לא אני עשיתי, לא אני קניתי. אני רק הסכמתי להיות שם, הזזתי איכשהו את הידיים והרגליים ו... זהו, זה נהיה. העבירו דרכי. הרגשתי את זה. בסופו של דבר הייתי רק צינור.

למה את כל כך מפחדת? שואל אותי בדומיה פרח ורוד ומרגיע של פנקס. אולי תדפדפי אחורה אחורה, ותראי מי תמיד היה, מי תמיד עזר, מי תמיד עשה, מי משפיע עליך תמיד תמיד שפע, בחסד וברחמים. רק הוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים. חבל עליך, אולי תעזי להפסיק לאחוז בידיים קמוצות ומלבינות בכל פרטי החיים.

שאי מבט למעלה, תסכימי להיות כאן, פשוטה כמו צינור. עוד תראי איך הכל יזרום יפה מלמעלה, כמו גשם.

להוריד מן הגשם

יומיים לפני ראש השנה ניגשתי להפעיל את המחשב בתנועה שגורה, כפי שאני עושה בשנה האחרונה, מאז התחלתי לעבוד בבית עם תוכנה קוראת מסך. אך... הופס! העסק לא נדלק! לחיצות חוזרות ונשנות שלי, קצת דפיקות מכל כיוון על הקופסה האדישה, כמה ניסיונות נפל של בעלי להחליף שקעים וכבלים, והתייאשנו. המחשב לא פועל! כנראה הלך הספק או משהו דומה. לכאורה, תיקון פשוט וזול אצל כל טכנאי מורשה, אך כיוון שהמחשב הזה הוא נכס יקר שנרכש עבורי על ידי ביטוח לאומי בחברה רשמית ומוכרת, יש לו אחריות. מה שאומר שאין לאפשר לאף טכנאי לגעת בו פרט לטכנאי מוסמך של החברה. אתן יודעות איך זה עם אחריות.... פתחו פניה, הבטיחו שטכנאי ייצור קשר עוד כמה ימים, ואני יצאתי לחופשה כפויה ולא מתוכננת של ערב חגים. בעצם זו החופשה הרשמית הראשונה שלי מאז חודש אב תשפ"ג עת נכנס המחשב החדש אל תוך ביתי. ארבע עשר חודשים רצופים, לא כולל שבתות, חגים וערבי שבתות וחגים, שאני מרותקת לכלי הזה ללא הרף. אפילו בבין הזמנים, אם היה יום בו 'גזרתי' על עצמי חופש כי הילדים והנכדים דרשו קצת 'סבתא', הרי שמיד כשיצאו הברנשים הקטנים לפארק או משהו כזה, התמגנטתי חזרה אל הנישה החביבה שלי. הפכתי להיות כבולה בעבותות של שיעבוד, ואפילו לא שמתי לב כמה הן הולכות ונכרכות סביבי מעגלים מעגלים, עד לאותו בוקר בו נשארתי מול וואקום ריק.

שבוע חלף עד שהואילו לשלוח אלי טכנאי שביצע את התיקון תוך עשר דקות. אבל באותו שבוע של הפוגה, שכאמור, כלל גם שלושה ימים רצופים ומשמעותיים של ראש השנה ושבת שובה, היה לי זמן לעשות חשבון נפש יסודי ולבחון: לאן הגעתי? איך שקעתי עמוק כל כך בביצה הזו של עבודה? איפה כל הטורים שכתבתי על מודעות עצמית וגבולות, שאפילו התפרסמו כאן מעל גבי במה מכובדת זו? ובעיקר, איך נחלצים מכאן?

אני עצמאית - תרתי משמע! גם במובן הכלכלי אני רשומה ברשויות המיסים כעצמאית, וגם במובן האישי. למרות מוגבלות הראייה שלי, למדתי כאמור להשתמש בתוכנה קוראת מסך. התנתקתי מהתלות הכרונית במקריאות אנושיות, שעשו את העבודה נאמנה עבורי במשך קרוב לארבע עשרה שנים, ועצמאות זו כנראה עמדה לי לרועץ. אני בטוחה שכל עובדת עצמאית שעבודתה מהבית מגיעה למלכוד הזה כמוני. לצורך המהותי לעשות הפרדה ולשים גבולות. ובכן, אצלי הגבולות שעליהם הצהרתי בטורים קודמים, הלכו והתרופפו מאד בשנה שחלפה ואפשר לומר שכמעט נעלמו כליל מן הנוף. זה סוחף, זה מאתגר, זה נראה רווחי ומשתלם, אך זה גם משעבד, מבטל עיקר וטפל, הורס את סדרי העדיפויות הנכונים בחיים ומתנגש עם המון ערכים שאני יודעת לדקלם אותם על פה, אבל נכשלתי בשלב של להביא תלמוד לידי מעשה.

לכאורה, הצטדקתי ביני לביני, יש לי את כל התירוצים וההצדקות להיסחף כך בעבודה. הגוזלים כבר פרחו מהקן, ברוך ה', ותקופת גידול הילדים האינטנסיבית כבר מאחורי. תחזוקת בית של זוג בלבד לא דורשת הרבה עמל, במיוחד שיש לי עזרה בלתי רגילה מצד השותפים למסע. העבודה היא מהבית, ואני לא צריכה להתלבש אלגנטית, להיצמד ללוח הזמנים של התחבורה הציבורית ולתכנן סדר יום בהתאם לשעות העבודה, כי אין מגבלה לשעות. כל שעה פנויה - רלוונטית לעבודה. מה שמצפים מאברכים שיעשו בעניין לימוד תורה, עשיתי בדוגמא אישית למופת בעניין העבודה שלי והמחשב. כדי לא לחשוף את קלוני עד כדי כך, לא אגלה לכן כמה שעות רצופות צברתי מולו ביום, אבל זה בהחלט מספר דו ספרתי...

ניסיתי להצדיק עצמי באלף ואחת טיעונים כמו: זה לא נובע מרדיפת כסף לשמה, אלא כדי לעמוד בהתחייבויות ללקוחות. אני עובדת בגלל שאני נהנית וזו גם תעסוקה מצוינת. לנגד עיני שבו ועלו מכרות וידידות שהן אחיות לצרה. גם הן שרויות בחשך כמוני, ולדאבונן, לא מצאו כל תעסוקה בתנאים ובמגבלות. אז הנה, אני כן יכולה לעבוד ב"ה ויש לי תעסוקה, אז מה, אזנח אותה או אגביל אותה?

אך עם כל זה, ציפור קטנה ונודניקית לחשה לי בתוך תוכי ללא הרף שזה לא זה. משהו השתבש בדרך וסטיתי מן המסלול. הפכתי אמצעי למטרה, לוח הזמנים שלי לא עורך חלוקה ברורה דיה בין מה שחשוב באמת בחיים לבין מה ששולי... יעידו על כך הרהורים טורדניים בענייני העבודה המתגנבים לראשי תוך כדי תפילה, אמירת תהילים, לימוד הלכה יומית, משחק עם הנכדים, שטיפת כלים וכל העיסוקים האחרים... לא לכך הכוונה ב'השתדלות לפרנסה', ברור לי שלא. ההשתדלות כבר מזמן חצתה את הגבולות למחוזות של שיעבוד גופני ונפשי, מאמץ על יתואר ומאבק מתיש וחסר סיכוי ב'כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד ראש השנה'...

אז מה עושים מכאן? איך מחשבים מסלול מחדש?

האפשרויות העומדות בפני: להגביל שעות? אני לא אעמוד בזה. לצמצם לקוחות? ואם יבוא יום שחשבון הבנק יהיה קצת בשפל, ומישהי תרצה עבודה - הרי אקפוץ על המציאה, לא אעמוד בפיתוי, ועוד אראה בכך השגחה שהקב"ה זימן לי אותה בדיוק ברגע הנכון... כך אדחה אחרות מפניה, אכנס ללחץ נוסף, ושוב אגיע למצב של התחייבויות בלתי פוסקות ועבודה גם ב'בין הזמנים' של תשפ"ה.

עלי עוד לעמול הרבה כדי להגיע לנוסחה המעשית הנכונה בשבילי. ובינתיים, הדבר הראשון שעשיתי לאחר שהמחשב חזר לפעול, הוא לכתוב את הטור הנוכחי. תוך כדי כתיבה הדברים מקבלים ממשות וצורה, והכרת החטא היא חצי תשובה. כולי תקווה שאוכל אי"ה לעדכן אתכן בהחלטות הנכונות וביישום שלהן, עד חשון תשפ"ו הבעל"ט.

עבודה שבלב
עולם התעסוקה מגוות אחר

רבקי שפיהו | יועצת מס וחשבת שכר

כוחה של אמונה פשוטה

גם במקצוע יבש וסטטי כמו שלי יש הפתעות.

חנה היא אחת ההפתעות הגדולות.

כשנפגשנו לראשונה, הכרתי אשה צנועה שמתלבשת בפשטות, מדברת במילים פשוטות, סיימה 14 שנות לימוד, לא יודעת לפתוח מייל. מוכרת מהבית מוצרים מזדמנים שונים...

כמה היית חושבת שהיא תוכל להרוויח בחודש? אני בכל אופן לא הערכתי שהכנסתה תהיה מאד גבוהה.

התפלאתי כשהיא הגיעה לתקרת עוסק פטור ועברה לעסק מורשה. הופתעתי כששורת הרווח שלה תפחה למספרים שהיו מכבדים מאד גם בכירים בענף ההייטק, בזמנים הטובים.

ממש סקרן אותי להבין את הסוד שלה. בשיחת טלפון שגרתית על ענייני חשבונאות, התעניינתי קצת מעבר וקיבלתי שיעור גדול לחיים.

לחנה אין כלום חוץ מאבא שבשמים, אין לה מקצוע, תארים ותעודות. אין לה כלי עבודה, אין לה רושם וכריזמה ואין לה שום דרישות.

יש לה רק שיחות עם אבא הגדול שיסדר לה את העניינים וישלח לה דירה יותר גדולה, שיהיה מקום לכל מה שצריך. גם דירות לילדים שתיכף מגיעים לפרקם, וכמובן בריאות, נחת ושלווה.

כנראה שכאשר מבקשים מאבא ממקום תלוי ומצפה כמו ילד קטן, אבא לא משיב ריקם.

כתוב בחומש בראשית: "וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ...ואדם אין לעבוד את האדמה"

מסביר רש"י: "מלמד שיצאו דשאים ועמדו על פתח קרקע, עד שבא אדם הראשון וביקש עליהם רחמים וירדו גשמים וצמחו. ללמדך שהקב"ה מתאווה לתפלתן של צדיקים".

הקב"ה לא צריך שנעשה שעות נוספות, או שנתאמץ ללמוד עוד קורס כדי להעלות לנו את השכר. הוא יכול לתת לנו שפע גדול מאד גם בלי שום יגיעה, בדיוק כפי שהוא הוריד מן במדבר 40 שנה.

הוא רוצה אותנו-

מאמינות שהוא היחיד הזן את הכל, וההשתדלות שלנו היא רק מס שאנו פורעות.

תלויות בו בלבד, ולא בשום כישורים וכלים חיצוניים,

ומתפללות מלב מחובר ומודה על צרכינו הרוחניים והגשמיים.

רחל רוזנברג | מתכנתת

עניין של מינון

רונית הגיעה לצוות שלנו לתגבור של מספר חודשים עם אופציה לתקן קבוע.

קורות החיים שלה סיפרו על שלוש שנות ניסיון בפיתוח, על אהבה למקצוע ומוטיבציה וכל הדברים הרגילים שכתובים בדרך כלל בקורות חיים של מתכנתות חרדיות עם ניסיון של 5 שנים ומטה.

ובכל זאת היה בה משהו לא רגיל.

בבוקר הראשון היא ניגשה אלי, ולכל אחת מהצוות באופן אישי, לערוך היכרות קצרה.

ביום חמישי, יומיים אחר כך, היא הציעה לערוך קבלת שבת כמו שהיה נהוג במקום העבודה הקודם שלה.

בשבוע השני חל יום ההולדת שלה. היא הביאה עוגה, וציינה כי שמעה על הרבה מקומות שכך עושים ואולי כדאי גם כאן לאמץ את הנוהג הזה.

גם בנושאים מקצועיים היה לה מה לומר.

היא המליצה לנו להשתמש בקונבנציה שונה ונכונה יותר, לדעתה, לשמות הקבצים, בשונה מהנוהל המקובל אצלנו.

במקום הספריה שמבצעת ייצוא לקובץ, היא מצאה משהו אחר, הרבה יותר יעיל, לדבריה.

בישיבות היא התעניינה בכל פרט ולא היססה להעיר על מה שלא נראה לה.

פעם אחת, ממש בתחילת עבודתה, היא יזמה איתי שיחה שמטרתה המוצהרת היתה להבין את אופי היחסים בין ראש הצוות למנהלת, כדי לדעת איך להתנהל מולן.

שלא תבינו לא נכון, היא היתה עדינה ונעימה מאוד. כל ההתנהלות שלה היתה שקולה ומכובדת.

ובכל זאת...

ההרגשה האישית שלי לא היתה נוחה מההתנהלות שלה. מבין השורות הבנתי שגם האחרות כמוני, ואפילו בדרג המנהלי, יש מי שלא רואה את ההתנהלות הזאת בעין יפה.

אין לי מושג מה עלה בגורלה של רונית.

האם קיבלה תקן קבוע? האם נאלצה לחפש מקום אחר?

כי לאחר תקופה קצרה מצאתי את האתגר הבא שלי, כמו שאומרים.

רק לימוד אחד נשאר לי ממנה למזכרת, וליווה אותי בהזדמנויות נוספות, בעבודה וגם בחיים שמעבר:

גם כשאני רוצה מאוד לתת משלי, לתרום ולהיות שייכת, אני חייבת לשמור על העיתוי הנכון והמינון המתאים,

בדיוק כמו גשמי ברכה.

נעמי קב | אדריכלית

להשיב את הרוח בגשם

כמו רבים וטובים לפני, אכתוב גם אני על רוחנו ששבה אלינו כשאנחנו מורידים קצת את ה'גשמיות'.

הפעם, רוצה לשים דווקא את הדיוק על 'מוריד' הגשם ולא 'מבטל'.

בעולם הזה, נווה התלאות, עולם החומר והגוף, אנו שקועים במ"ט שערי גשמיות וזוהי חובתנו לדאוג לעצמנו לקורת גג, לבוש הולם, בריאות ומזון.

ולמרות זאת, דווקא פה ופה בלבד, בעולם הזה - עולם המעשה, יש לנו היכולת והזכות להשפיע לנצח ולהעלות חי-צומח-דומם לעולם קדוש.

ההבדל בין סעודתו הבהמית של נוכרי לסעודת יהודי הנחשבת למצווה וצוברת לו שכר, הוא - איך, כמה ולמה.

כפי שכולנו נועלים נעליים נעל-נעל ואם רק, ייחסנו שבריר מחשבה ל"ימין תחילה- מציווי ה" הפכנו את המשימה הזו, שהיא בלאו הכי מחויבת המציאות, לעוד נקודת שכר בדרך.

כאשר יהודי, כטוב ליבו ביין, שחלבניו כי סעודה מכובדת זו הוכנה לכבוד חג הסוכות אשר מצווים עליו "ושמחת בחגך", ואין שמחה אלא בבשר וביין - הרוויח ואכילה זו עולה לו כמצוות החג. (בלי לפרט על יחידי סגולה המסוגלים לומר לפני מזונם - איני אוכל להנאת גופי אלא רק שיהיה לי כח לעובדו יתברך...)

שורש ההבדל נעוץ ביחס שלנו, לאן השבנו את הרוח, האם 'הושבנו' אותה ונתנו לדברים את המקום ה'רוחני' שבהם, או 'שהשבנו' את הרוח מאיתנו והלאה...

חשוב ביותר להסתכל במראה לפני שאנחנו יוצאות. אך האם מטרת ההסתכלות היא לוודא שאנחנו יפות מספיק או לוודא שאנחנו מכובדות מספיק?

חיוני בהחלט שיהיה מטבח שלם ומתפקד - אבל כמה מזמן התכנון אנחנו מניחות על קטלוגים של המילה האחרונה, וכמה על יעילות ופרקטיות לשימוש?

כשאנחנו מודדות בגד חדש על מה אנחנו הכי מתלבטות- על המחיר? האופנה? הטעם? הצניעות? מי מהם הראשון?

זכיתי ללמוד אצל מורה נדירה וידועה בשם הגב' גולד, שהלימוד הכי גדול ממנה באדריכלות (ובכל תחום בעצם) הוא להקדים תפילה ליצירה. לזכור שאנחנו כלים, וחשוב שנהיה כלים טובים! להיות לעזר לרווחת האדם, שיהיה לו נוח ונעים לעבוד את הבורא. להבין ולזכור שהכל שלו - הרעיונות, היכולות, הביצועים... והוא מוריד אותם אלינו בטפטופים או בשטף - הכל על פי התכנית שלו והתפילה שלנו.

זה היופי בחיים האלה, שאפילו הדבר הכי גשמי בעולם הוא בעצם חשוב וקדוש.

וזה תלוי רק בנו, בעיני המתבונן.

אלישבע פישר | בעלת אולפן הפקות ו'קומדיברית' קלירים

יום אחד חזרה ביתי החמודה מהלימודים, וסיפרה בעיניים נוצצות לכל מי שרצה וגם למי שלא, ש- מחר עומדת להיות להן חתונה בבית הספר!...

תמיהה גדולה טיפסה בתוכי ונשפכה החוצה מיד. במקום להיות אמא רלוונטית, מכילה כראוי וחוגגת עם הבשורה המרגשת - קיפדתי את גודל המעמד העתידי בשאלות הגיון טכניות של מי, כמה, למה, איפה ומה הקשר בכלל.

הרי ב"ה כבר רווח לנו מזמן, משהסתיימה סוף סוף הקורונה ופסו מהעולם חתונות הזויות בגגות בתים ובמסדרונות מוסדות לימוד. שמחות על גבי שמחות (נהדרות לכשעצמן) ריקדו מידי יום על מרצפות בתי ספר מאפירות, וחדרי ייחוד מחופי וילאות וראנרים היוו מוטציה מפוארת לחדרי מורות באים בימים.

אז - - מה עכשיו...?

כתגובה לתמיהתי ה(לא) אילמת, אצה רצה הילדונת אל ילקוטה ושולפת בהתרגשות - מעטפה. בחרדת קודש ובדחילו היא מחלצת מתוכה הזמנה. הזמנה אמיתית! עם טקסט בפונט אלגנטי מוקפד. היא מגישה לי ברטט, ואני הופכת את הכרומו שמנת האיכותי הזה, וקוראת את שם החתן למול שם הכלה: **העולם הזה. לקראת. העולם הבא.**

צמרמורות התרגשות חרשו אותי כשקראתי מצד ימין את ההסבר לכל המהלך המקורי: "האי עלמא כבי הילולא דמיא".... - העולם הזה כבית הילולה נדמה...

בחתונה החגיגית בבית הספר, חגגו בסוף עם הכיתה המנצחת שהרוויחה לחטוף הכי הרבה מצוות לעולם הבא. המבצע הנהדר והגאוני ההוא כיכב אז על המקרר שלנו, ובסוף נגמר. אבל מאז, החתן והכלה הללו הולכים איתי במחשבה. העולם הזה. לקראת. העולם הבא.

יש דילמה גדולה מאד שאני חווה מול כל פרסום של הפקה-רב-חושית מחזקת-מפעימה-מדהימה-עוצרת-נשימה-מטלטלת-נשמה, הפקה שב-א-מת כמוה לא חווית עדיין מעודך. מול המלבושים והפאר ועיצוב התפאורה ומסכי הלדים ומשחקי התאורה וסגנון הבמה. הגזמה. אותה דילמה אני מרגישה מול קילו הפרסומות בצורת חוברת שבועית בתיבת דואר שקוראות לך מכל עמוד: בואי להגשים את עצמך... חשבת פעם על הביטוי הזה, להגשים?

ההסבר הרגיל הוא להוציא לפועל מחשבה או תקווה, להפוך רעיון למציאות. אבל איך בדרך להגשמה המדוברת - נשמור על עצמנו שלא חלילה נהפוך למגושמים, אפילו לא טיפה?

איך מתעלמים מכל הרעש שמייצר העולם הזה, ומביאים דווקא לשם את נשיבת הרוח העדינה?... מה, לְעולם נשיב 'רוח' בצוותא חדא עם 'גשם'?

מדי יום אנחנו נחשפים לעיצובי גרפיקה מושלמים ביופיים המציעים לנו באקסטזה שיווקית פסגה נוספת של לימודי מקצוע הכי-מכניס-שקיים-בשוק, או לחילופין תצוגת חוויות רב חושיות שעוד לא נולדו וכבר מוצעות לכל דורש במחיר שווה + קופון הנחה. גשם הצעות אטרקטיביות שאין בו ולו הפוגה קלה.

יאמרו האומרים: אין מה לעשות, הדור חייב את זה. חייב שואו, חייב שלמות, חייב הגשה סטייליסטית, חייב רמה גבוהה. לגמרי דור שכולו חייב.... (:

אבל! מכיוון שלא בחרנו להיוולד בדור הדרמטי הזה, אלא ריבונו של עולם הוריד אותנו אליו בכוונה מדוייקת מאד - יש לנו נקודה עדינה של בחירה.

עולם הזה. לקראת. עולם הבא.

עד כמה 'העולם הזה' הספציפי המוצע לי כרגע משרת את 'העולם הבא'?

שווה או לא? יועיל או יזיק? יקדם אותי לקראת...?

מאזן הכנסות מול הוצאות. שיקולי כדאיות ורווחיות הם הבסיס בכל עסק.

שנזכה להגשים את הרוח.

להשקות כמו גשם

קוראים לה מַבְרֵט והיא האדם הראשון שאני פוגשת בכל בוקר בכניסה למשרד. המטבח נמצא ממש ליד דלת הכניסה, והיא שם, כל בוקר בשבע, מוציאה את ארוחת הבוקר מהמקרר- חלב, גבינות ומעדנים.

בחברה קוראים לה ולחברותיה לצוות "עובדות משק". הן משמשות כמנקות, שוטפות כלים ואחראיות לתחזוקה של המאכלים על השולחן או במקרר.

כל אחת מהן אחראית על קומה אחת של משרדים, וכיון שיש הרבה קומות והרבה בניינים, הן כמעט לא נפגשות על אף שהן חבורה גדולה. חוץ ממברט יש גם אווטה, אסתר ואלמיטו, ועוד כמה שאני לא יודעת את שמן. כולן בנות העדה האתיופית. רובן מכסות את ראשן, לבושות בצניעות ונוהגות לשבץ "ברוך ה'" ו"בעזרת ה'" בכל משפט בדיוק כמונו.

למען האמת, בתקופה הראשונה לעבודתי כאן, בקושי נהגתי להנהן לה לשלום בניד ראש. אולם עם הזמן הבנתי שהסיטואציה בה היא נמצאת לא קלה לה. אישה מבוגרת, עובדת בעבודה פשוטה, סביבה כולם אנשי הייטק- מתכנתים, אנשי פרודקט ואנשי מכירות שבקושי שמים לב לנוכחותה. אולי רק כשחסר חלב טרי במקרר.

למדתי לומר לה בחיוך בוקר טוב ושלום, ולהיענות כמובן בחיוך רחב. עם הזמן נוספה גם שיחה קצרה: היא שואלת מה שלומי, איך היתה שבת ואיך העבודה. אני מתעניינת בחזרה, ונראה לי שזה נחמד לה מאד. למעשה, זה די נחמד גם לי, לעשות למישהי הרגשה טובה על הבוקר בשתי דקות.

באחת הפעמים שלא הגעתי ביום בו אני תמיד נמצאת במשרד, היא שאלה אותי בפעם הבאה שהגעתי מה קרה, איך אני מרגישה ומה שלומי.

היא שמה לב מתי אני באה- רשמתי אז לעצמי בראש. מעניין.

במטבח יש צלחות וכוסות זכוכית, כאלו שאנחנו לא יכולות להשתמש בהן מטעמי כשרות. אין שם חד פעמי. (איכות הסביבה, זוכרות?) חד פעמי יש רק בחדר שלנו, באספקה של החברה שדי מזגזגת בנושא.

לפעמים מישהי מביאה שרוול כוסות חד פעמי למגירה, או חבילת כפיות בשביל המעדנים הכשרים שיש במקרר. לפעמים אין. במקרה כזה, אם שכחתי את הבקבוק האישי שלי, או שאני הולכת לקנות בקיוסק הקרוב בקבוק מים, או שאני נשארת צמאה.

בוקר אחד מברט אמרה לי שהיא חשבה על זה שבטח גם אנחנו צריכות חד פעמי, כמוהן בצוות, ושאלה האם אני רוצה שתדאג שיהיה לנו כמו להן. עניתי לה שזה רעיון טוב, ומאז הארון שלנו מלא תמיד.

יום אחד שכחתי את האוכל שלי בבית, וירדתי לקיוסק הקרוב לקנות לי משהו. היה שם חטיף שפעם היה אהוב עליי ולא ראיתי הרבה זמן בחנויות, קניתי אותו כדי להשביע או לפחות להשתיק את רעבוני.

כשנכנסתי לחדר וניגשתי לפתוח אותו ראיתי שיש עליו הכשר, טוב אפילו, אבל לא משהו שאנחנו אוכלים. אז לא. הכנסתי אותו חזרה לשקית והמשכתי לעבוד.

כבנות חרדיות, אנחנו לא מאד אוהבות להסתובב במטבח. לפעמים ממלאות שם בקבוק במים, מכינות קפה או מקסימום לוקחות מעדן קטן מהמקרר. כל זה כמובן לפני 12 ואחרי 2, שהן "שעות השיא" בהן המטבח עמוס אנשים אוכלים מאכלים שונים ומשונים בריחות שלא שיערום...

במטבח יש גם מיכלים עם דגני בוקר. הם אף פעם לא צדו את תשומת ליבי, הרי עליהם אין הכשר, ומי יודע מי הכניס מה.

הדגנים האלה היו נראים לי פתאום רלוונטיים מאד. צלחת "כריות" עם חלב יכולה להשביע ברמה מסוימת, וחלב תמיד יש באריזה סגורה עם הכשר מעולה, אז למה לא.

באחת עשרה בבוקר מברט נכנסה לחדר לרוקן את האשפה ועל הדרך להחליף כמה מילים. על השולחן שלי עדיין עמדה השקית. שאלתי אותה אם היא נוהגת לאכול את ההכשר המסוים, והתשובה היתה שכן. הצעתי לה אותו, והיא שמחה ממש. כמו פינוק קטן באמצע היום.

פתאום חשבתי שמן הסתם היא יודעת מה הכשרות של הדגנים למיניהם.

"בואי" היא אמרה במקום לענות ולקחה אותי לסיור קטן במשרד. אחרי דקה וחצי הליכה הגענו לארון גדול- "את יכולה לקחת מכאן מה שאת רוצה". וואו. ובכן, יש שם קופסאות של קפה מכל הסוגים, צלחות וכוסות וסכו"ם חד פעמי, ויש גם מגוון של דגנים בהכשר של בד"ץ העדה החרדית.

"עכשיו טוב?" היא שואלת.

נו, מעולה. לוקחת איתי חבילת כריות לחדר הנחמד שלנו.

למעשה, אני כמעט לא הולכת לארון הזה יותר. בארונית הקטנה בחדר כבר לא חסרים דברים אף פעם. ויש שם קורנפלקס, ברנפלקס וכריות על בסיס קבוע, באריזות סגורות שכתוב עליהן נאפה לאחר הפסח, למהדרין מן המהדרין.

בפעם הקודמת כתבתי על הפיטורין שהיו במשרד. בשבוע שהתבצע גל הפיטורין הראשון לא הרגשתי טוב, וכך יצא שבמשך שבוע וחצי לאחריו לא הגעתי למשרד.

הבוקר אני נכנסת לכאן שוב, אומרת בוקר טוב למברט בחיוך והיא עוטפת אותי בחיבוק גדול. טוב שריק פה על הבוקר...

"אני לא מאמינה שאת כאן!" היא מתרגשת ואני לא מבינה למה. "חשבתי שפיטרו אותך" היא מסבירה לי, ויש לה משהו בעיניים שמזכיר דמעות. היא חיכתה לי, היא דאגה, היא נבהלה. איך היא שמחה שחזרתי. הנה הגיעו הבוקר מעדנים טעימים עדה חרדית, קחי לך ותהיי בריאה.

אני חוזרת לחדר מהורהרת. נכון שאני יודעת עליה כבר כמה פרטים וסיפורים שהיא משתפת. לא חשבתי שיש לזה משמעות, לחיוך, לברכת בוקר טוב ולשיחות הקטנות הללו. אחריהן אני ממשיכה את היום שלי הלאה, עם החברות הנחמדות שיש לי בחדר, והמשימות הפחות נחמדות שמחכות על הבורד.

אולי אני צריכה לשים לב יותר. גם אליה, גם לחברות היקרות שלי, גם לאנשים יקרים מחוג המשפחה שהיה יפה אם הייתי מרימה אליהם טלפון מתעניין מדי פעם.

כמה משמעותית יכולה להיות אמירה קטנה.

מברט שוב נכנסת לי לחדר ומחליפה שקית בפח- "שתדעי, באתי לראות שזה אמיתי שאת פה" ויוצאת.

זהו.

זה העסק שלנו

ילדון קטן אחד, בן של חברה טובה, חזר מהגינה רטוב כולו, לאחר שהיורה הפתיע אותו על המגלשה בגן השעשועים. עיניו היו עגולות מתדהמה-

אמא, איך זה יכול להיות שירד גשם?

חברתי אמרה לו שאמנם קצת מוקדם, אבל לא בלתי מצוי לקבל מטח של יורה בחג הסוכות.

אבל איך זה יכול להיות שיש גשם, אם עוד לא התפללנו "משיב הרוח"? הוא תמה, ובעצם אמר-

עוד לא התחלנו לנהל יחסים סביב הגשם שאנו כה זקוקים לו, וכבר הוא הגיע?? זה לא עובד ככה!

במעבר חד, לפני הרבה מאד שנים נסעתי למוסקבה.

התעוררתי בבוקר לצליל פסטורלי של מים זורמים. לקח לי רגע לקלוט שמישהו השאיר את ברז המטבח פתוח. באקט ישראלי קלאסי, זינקתי וסגרתי על מנעול ובריח את הברז הסורר, תוהה כמה שעות נעדרה המארחת שלי וכמה מים בינתיים ירדו מהחשבון וממפלס ימת הבאייקל הרוסית.

המארחת, שידעה שכל ישראלית שמכבדת את עצמה מתחילה את היום בסלט קצוץ ולחם, השאירה לי פתק עם הוראות הגעה לירקן וכמה רובלים, למקרה שעוד לא המרתי שקלים למטבע מקומי.

בחנות הירקות מצאתי מהר מאד מלפפונים ועגבניות, אבל לא היה זכר לשקיות.

הקופאית מרימה עיניים קרות. לא, היא לא מדברת אנגלית ולא מבינה ג'סטות. היא עסוקה, למקרה שלא הבנתי.

איך אני אמורה לערוך קניות בלי שקיות??

אישה אחרת נכנסת לחנות. אני עוקבת אחריה. היא מוציאה מכיסה שקית בד מקופלת בקפידה, ומניחה בתוכה כמה תפוחי אדמה. היא שוקלת אותם, הקופאית רושמת בעיפרון את התוצאה, ואחר כך היא מרוקנת את השקית על הדלפק וממלאה שוב. הפעם בגזרים. אחר כך בלפת. שום וכרוב. הקופאית רושמת, מחשבת בסיום השקילה את הסכום, והאישה משלמת, מעמיסה את כלל הירקות אל תוך השקית האחת היקרה מפז והולכת לדרכה.

איזה עסק משקיות! שקיות ניילון שדורכים עליהן בישראל בלי לחשוב פעמיים!

דחקתי לכיסים מלפפונים ועגבניות ועשיתי את דרכי הביתה, תוהה לגבי המוזרויות הרוסיות ובכמה הפתעות עוד אפגוש.

והנה, שוב הברז בבית פתוח, והמים זורמים בלי מעצורים!

מה קורה כאן? אולי לברזי המים ברוסיה יש נשמות?

מתברר שהגויה שהגיעה לנקות את הבית אחראית על המחדל. אני מזנקת בשנית, ובעודי תופרת לגויה תיק של אנטישמיות בנוסח מודרני, המארחת עצמה חוזרת הביתה, רוחצת ידיים ומשאירה את המים זורמים בשטף.

כשאני מסתערת בשלישית, היא צוחקת.

"מים ברוסיה זה לא עסק, יקירתי. אין פה שקית לרפואה, אבל אפשר להשאיר את כל הברזים ברוסיה דולפים בו זמנית ולא יגרע מאום מנהרות הענק השוצפים שלה".

התקשיתי להסתגל. רק אתמול עזבתי אדמה שחונה ויבשה. קוצים ודרדרים מילאו את שדה הראיה, ומבעד לחלונות הזעירים במטוס הממריא, נצפו טלאים טלאים של שדות סדוקים משוועים למים.

אצלנו מים הם עסק. עסק רציני מאד.

"ארץ אשר תמיד עיני השם אלוקיך בה. מראשית שנה ועד אחרית..."

לרגע, אני מרשה לעצמי לדמיין איך זה להיות חופשיים מהדאגה למים. איך זה להשאיר בזחיחות רוסית את כל הברזים פתוחים, מבלי להכיר באינסטינקט המזדעק על החיים ועל המוות מול כל טיפה.

כמה נעים אם גם אצלנו בישראל, הגשם היה יורד ככה, רק מהסיבה הפשוטה הנקראת חילופי עונות. טיפות ראשונות יקוו על החלונות עם בוא הסתיו, ולאורך החורף כולו יפלו הגשמים בשפע כמו על פי שעון. בלי לשווע, בלי לייחל ובלי להתפלל שלוש פעמים ביום, בוקר צהריים וערב.

נוח? אולי. אבל התכנית שהוא כתב עבורנו לא בהכרח מחפשת נוח. היא מחפשת קשר.

כתוב במדרש שעד לבריאת אדם הראשון לא צמח דבר בעולם. עצי הפרי, הדשא והפרחים המתינו, ספונים בחיק האדמה עד שנישאה תפילתו הראשונה של אדם הראשון. באותה שעה, התחילה להתקיים מערכת היחסים העמוקה שטבע הקב"ה עבורנו. רק אז הנצו ניצנים, וגבעולים עדינים ירקרקים הגיחו מבין רגבי האדמה.

מאז, ממשיכה ומתקיימת אותה מערכת יחסים המחזיקה אותנו קרובים תמיד.

כל בצורת היא שיחה קשה וכואבת שמנהל איתנו בורא עולם, ומנגד- יום גשום הוא יום של ברכה, של קרבת אלוקים, של צהלת חיות עמוקה ומחוברת.

זה לא קל. צריך לעמוד לפניו ולהגיד- המזון שלנו הוא עסק ובלעדיו איננו יכולים. המים, התפוח, המעיל החם, הכוח, החיות. ורק אליך, עינינו תלויות ומייחלות.

זה מסובך כי יש כאן יחסים והם מלאים תנודות, והתנודות מורכבות כמו בדיאלוג רגיש ועמוק. אבל הוא, הוא שמגדל את תבואת חיינו וחיי ילדינו, בגשם כמו גם ברוח.

שאלה אותי פעם קרובת משפחה שהציצה בגליון של שמורה-

"תגידי, למה אתן לא יכולות קצת יותר לזרום? למה חייבים כל הזמן לקפוץ, להזדעק,לחשוב שפוגעים לכן בציפור הנפש? לא כל דבר הוא שאלת חיים! מה הסיפור עם ישיבות צוות וגיבושים? תזרמו ותצטרפו בשקט, תסבלו את הפלזמה שמשדרת בהאב המשותף אפילו אם בבית לא הייתן מכניסות אותה, תפסיקו לנדנד על חסימה, ועל הגבול בין נימוס ואוירה לצניעות. די כבר עם העסק שאתן עושות מכל דבר!"

ואני חושבת- את מקלה ראש בשאלה אם יהיה לחם בבית שלך? אם יהיו חמצן ומים? את מקלה ראש ביחסים הכי קרובים ומשמעותיים שיש לך בחיים? את מעבירה אותם לפיילוט אוטומטי ונותנת להם להתנהל כמו מים בברז רוסי?

גם אנחנו לא. אלו החמצן והמים והלחם שלנו, הם לא באים בפשטות והעיניים שלנו תמיד תלויות בו. היחסים מורכבים ועמוקים וספציפיים ועדינים וכואבים ונוקבים לפעמים מאד. זה מפני שככה השם רצה את זה ואנחנו זכינו לעבוד אצלו, לגדול אצלו ולא איפה שזורם.

הלוואי שישיב את רוחנו ויוריד לנו גשם, שפע אור ובהירות בכל מעשה ידינו, ויתן הכל מידו הפתוחה לברכה תמיד.

רק תש
אח

היום כולם יודעים הכל. ו
הוא כל יודע, הבוחר לו ו
עצומות תשובה נכונה. כ
יכול לפסוק, להכריע, ל
הזכויות שלו בכוחות ע
אבל כנראה שאחרי הכ
אחת וייחודית, הסיפור
סיפור חד פעמי, וחכמ
לא תמיד באמת נבונה
חברות בגינה עשויות
חסרות אחיזה מציאוו
שמתאים לעובדת הי
לא ממש קשור אליך,
הטובה של החברה ש
להיות רעה בשבילך.
עצרי רגע. תגלי מה
הרבה לא, בכתבה ה

שובה
ות

הכל. כל אחד
ר לו בעיניים
ונה. כל אחד
יע, למצוא את
ות עצמו, וזהו.
רי הכל את אישה
סיפור שלך הוא
וחכמת המונים היא
נבונה ורלוונטית.
טויות לשלוף תשובות
ציאותית, מה
ת הייטק מגבעתיים-
אליך, והתשובה
רה שלך, עלולה
בילך. רוצה לנסות?
י מה את יודעת וכמה
נבה הזאת.

יש לך שאלה משפטית בעבודה? אל תצחיקי אותי.

את יודעת שהיום כבר לא צריך לדפדף בקלסרים עבי כרס, את יודעת שהיום אפילו החדר של העו"ד כבר לא מוקף ספרים. את לא הראשונה בגלובוס שמסתבכת עם חוזה, נכון? אז מה הבעיה. תשאלי חברה, תבררי אצל עוד כמה, יש כבר תשובות מוכנות לשלוף לך.

מתלבטת בנושא קידום מקצועי?

נו, מה הבעיה?

תעלי את השאלה בקו של הקהילה שלכם, או בקו המשפחתי. בטח יענו לך, בטח ישתפו אותך בסיפורים דומים. יתנו לך גם תמיכה רגשית, גם יעוץ קליל. כל מה שאת צריכה.

אז זהו, לפעמים מתברר שהחוק אינו צחוק. או שבירור מהיר אינו יכול להחליף מטפלת מקצועית או מלווה עסקית, ושאלה בפורום מקצועי לא באמת תענה לך כמו חשבת שכר.

בכל הרצינות, בואי למבחן האמריקאי שלנו. התשובות שלך, נכונות או שלא, יגלו לך שלפעמים את צריכה רק תשובה אחת. רק את התשובה לשאלה המדויקת שלך.

!
פטור מפיטורין
לא צחוק:

תכירו את ציפי.

משהו לא טוב עובר על מקום העבודה של ציפי לאחרונה.

יש צמצומים, יש קיצוצים, יש אווירה חמוצה- מרה במסדרונות.

"את כבר לא יכולה לשבת ישר על הכיסא", שומעת ציפי את שירה, אחת הקולגות שלה, משתפת חברה שלישית. "את פשוט מפחדת שמישהו יבוא וימשוך את הכיסא מתחתיך עוד רגע".

למחרת מוזמנת שירה לשימוע. חוזרת לחדר אדומה.

"אל תקחי את זה קשה", מציעות לה החברות. "את יודעת שהחברה שלנו מקצצת רוחבית בכוח אדם. ככה זה בכל העולם".

כולן יושבות על קוצים.

כולן מגששות במקומות עבודה אחרים.

רק ציפי לא.

ציפי ממשיכה לשבת רגוע, ולהבליע חיוכים אל המסך. ציפי יכולה גם לאחר קצת לעבודה, או לנמנם קצת באמצע. היא לא בלחץ. היא בתקופת המתנה ללידה. ברוך ה' הטוב. חסדי שמים.

שום דבר לא מכין את ציפי למייל שכבר קיבלו חמש מחברותיה לקבוצה.

שום דבר לא מכין אותה להלם.

'מוזמנת לשימוע לפני פיטורין'. אה, מה?

"הזויים", היא פולטת מיד. "הם לא יודעים שזה לא חוקי?"

בחרי בתשובה הנכונה והלגיטימית:

המנהלים של שיפי אכן יודעים שהצעד שהם עושים אינו חוקי, ובכל זאת הם מנסים לגרום לה לעזוב את מקום העבודה.

המנהלים של שיפי יודעים שהחוק אוסר לפטר אישה במצב מיוחד, אבל הם שכחו שזהו מצבה האישי.

המנהלים של שיפי קבלו אישור חוקי לפטר אותה למרות מצבה. עם כל הכאב, היא תיאלץ לעזוב.

עו"ד מרגלית בוטרמן נותנת קצת רקע חוקי:

נקודת ההנחה הבסיסית שכולנו מכירות היא שאסור לפטר עובדות בחודשים שלפני הלידה. אבל למעשה, חסרה לנו כוכבית קטנה: **אסור לפטר נשים בתקופה שלפני הלידה ללא אישור הממונה לעבודת נשים.** בעבר הייתה הכוכבית מזערית, שולית ובלתי מורגשת. היתרים לפיטורין בתקופה זאת כמעט ולא ניתנו וכולנו ידענו שאסור לפטר. וזהו.

אבל הכוכבית הלכה וגדלה, נעשתה משמעותית ורלוונטית. מאז תקופת הקורונה חל שינוי במדיניות, ונעשה קל מאי פעם לקבל אישור לפיטורין, ככל שהמעסיק משכנע כי הפיטורין אינם קשורים למצבה של האשה.

אם הפיטורין אינם מחמת גורמים הקשורים בתקופת ההמתנה, ואם הוכח שהעובדת אינה ממלאת את תפקידה כראוי, או שהמעביד זקוק לצמצום עובד- האישור יתקבל.

נשים במצב שכזה עלולות למצוא את עצמן המומות מול מכתב פיטורין או הזמנה לשימוע.

בשלב ראשון הן קוראות מיד: אבל אסור!

וכשמתברר שלא ממש אסור, נכנס העיסוק המשפטי לתמונה.

העובדת תצטרך להוכיח שהיא עובדת נהדרת, כך שהפיטורין אינם מחמת אי מילוי תפקיד כראוי. ככל שישנה טענה לפיטורין עקב צמצומים - היא תצטרך להוכיח שאין קשר בין הפיטורין לצמצומים, או שאין צורך אמיתי בצמצומים. ועדיף שתצליח להוכיח - או לפחות להטיל ספק סביר- כי אכן הפיטורין נובעים מהרצון שלא להעסיק עובדת במצב שלפני לידה, ואולי גם לא להעסיקה לאחר הלידה.

כאשר אייצג עובדת אנסה להוכיח את כל האמור, וכן אנסה להסביר ולשכנע כי הפיטורין בשלב הזה עלולים לפגוע בצורה לא מידתית באותה העובדת שלא תמצא עבודה חלופית. פעמים רבות אכן מאשרים את הפיטורין רק ממועד הלידה. כאשר אייצג את המעסיק אבדוק כמובן שיש בסיס לטיעונים שלו, ושאכן ישנה סיבה הוגנת לפיטורין.

לאחרונה נתקלתי בפסק דין מקומם.

הנידון היה באישה צעירה שומרת תורה ומצוות שעבדה במחשבים, ופוטרה בתקופת המתנה לילד, לאחר קבלת האישור מהממונה על עבודת נשים. היא תבעה את המעסיק, ובדיון הוא טען: 'הסיבה לפיטורין היתה בגלל ירידה בתפקוד - פתאום היא לא הייתה מרוכזת, הייתה עייפה ואיחרה לעבודה'.

בית המשפט דחה את התביעה של האישה וקבע שהפיטורין היו בגלל אי שביעות רצון ולא מחמת המצב המיוחד, ולכן הם מותרים.

קראתי את הפסק ונותרתי הלומה. נראה שמי שנתן את פסק הדין מעולם לא הכיר אישה לפני לידה: עייפה, מתקשה לקום בבוקר, לא מרוכזת....

אינני יודעת להסביר מה קרה באותו הליך, אבל כן מכירה בכך, שבשנים שלפני ההקלות המשמעותיות בפיטורי עובדות היו אבסורדים בהם נשים ניצלו את מעמדן החוקי והרשו לעצמן להתרשל, לזלזל ולאחר לעבודה מתוך ידיעה שהן חסינות מפני פיטורין. האיסור הגורף גם גרם לעיתים למעסיקים להסתייג מקבלת נשים חרדיות בעבודה. למטבע יש שני צדדים, וכל אחד מהם מורכב בהחלט".

!
קטן קטן
לא צחוק:

שכנות של ציפי בטוחות שהיא עושה מיליונים.

למה לא? היא מאפרת מוכשרת. כולן אוהבות את השירות שלה, התוצאות נהדרות והתאריכים כולם תפוסים.

רק ציפי, הלילה והדוחו"ת האינסופיים יודעים את האמת.

ההוצאות, החומרים, החודשים שאין בהם עבודה, רואת החשבון והמיסים הגבוהים שצריך להפריש למדינה... מה כבר נשאר?

כשציפי שומעת על עוסק זעיר משהו נדלק בה. קדימה- זה בדיוק בשבילה!

בחרי בתשובה הנכונה:

שווה לציפי להגדיר את עצמה כעוסק זעיר ולגמור עם כל הבלגן.	שווה לציפי להישאר עוסק מורשה כדי שתהיה לה מוטיבציה להגדיל הכנסות.	בשביל מה בכלל ציפי פתחה תיק? הכי טוב היה לו נשארה לעבוד ב'שחור' וזהו.

יועצת מס וחשבת שכר רבקי שפירא נותנת רקע מקצועי:

"עד לא מזמן היו שני מסלולים לעסקים. היו עוסקים מורשים, שמחזור ההכנסות שלהם גבוה, יש להם גם הוצאות משמעותית והם מקזזים את מע"מ ההוצאות ממע"מ ההכנסות. והיו גם עוסקים פטורים שמדווחים על הכנסות באופן חד שנתי, ומחזור העסקאות שלהם יותר מ120,000 ₪ לשנה.

לאחרונה הפציעה בשורה בעולם העסקים. משרד האוצר שרוצה להקל על עסקים קטנים, הכורעים תחת פרוצדורות מאפשר להציג את העסק כעוסק זעיר. עוסק זעיר הוא עסק שמחזור הפעילות שלו אינו עולה על 120,000 ₪, הוא אינו מדווח על הוצאות והכנסות באופן מדויק ויכול לערוך תיאום מס בדומה לשכיר.

לכאורה, זה אכן נשמע ממש טוב, ואפילו פנטסטי. נשמע אידיאלי עבור כל גרפיקאית, מעמדת, מקלידה, כותבת עבודות גמר, ואפילו עבור ספרית, מטפלת בתינוקות או תופרת שרוצות להיות חוקיות, אבל לא לנהל טפסים יומם ולילה.

אז כולנו הופכות לזעירות?

זהו. שלא.

כיועצת מס המכירה היטב את החוק לעומקו, וגם את קהל העצמאיות 'משלנו' מקרוב, אני יודעת שלרבות מאיתנו זה בכלל לא משתלם.

למה? אזרוק דוגמאות-

אישה חרדית צעירה מתכוננת ורוצה בעזרת ה' לצאת לחופשות לידה תכופות, ויתכן גם שתזדקק לשמירה, נכון? אם תיחשב כעוסקת זעירה יהיו גם דמי הלידה שלה זעירים... היא תצהיר על הכנסה גלובלית זעירה, ומבחינה חוקית יחשבו לה שלושים אחוזי הוצאות, שלדעתם הם סבירים לעסק. חופשת הלידה שתחושב כך תהיה בהחלט נמוכה. לו רק הייתה עוסק מורשה או פטור רגיל, היו לה אינסוף אפשרויות תמרון בהוצאות מול הכנסות, ועכשיו- אפס.

גם האפשרות לקבל מס הכנסה שלילי עלולה להיפגע. כאמור, מההכנסה המוצהרת יורידו החשבים שלושים אחוזי הוצאות, וההכנסה תהפוך לנמוכה מכדי לקבל עליה מס הכנסה שלילי משמעותי.

כאשת מקצוע אני יודעת לכוון כל לקוחה לכמות ההוצאות וההכנסות שעליה להגיש כדי להרוויח ככל היותר ממס הכנסה שלילי, ומי שכלל אינה מגישה דוחו"ת תצא נפסדת.

אז להיות עוסקת זעירה או לא?

ההחלטה מורכבת ותצטרך להביא בחשבון את מכלול הנתונים האישי שלך.

!

עובדת מוגבלת

"אני לא מבינה", מתקצפת אמא של בלומי כשהיא שומעת את החששות שלה. "מה, הם לא יבינו שיש לך ילד נכה וילד על הרצף? זה שוק עבדים שם אצלכם בעבודה, אין תנאים סוציאליים?"

בלומי נאנחת.

היא אכן לא מלקקת דבש, ומתמודדת עם שני ילדים בעלי מוגבלות בבית. אבל--- העבודה חשובה לה כספית ומוראלית והיא לא יכולה להרשות לעצמה להסתבך.

אמא שלה לא מבינה למה היא מהססת להגיד שלא תוכל לבוא מחר, כי הילד שלה עובר מוסד והיא מוכרחה ללוות אותו. אמא שלה לא מבינה למה היא מתקשה להסביר את עצמה מול הבוסית. נכון, יש לה הזכויות הסוציאליות שלה ושל הילדים שלה- בעלי תעודת נכה, אבל האם מישהו ירצה להעסיק אותה אם אכן תתבע כל מה שמגיע לה בחוק?

בחרי בתשובה הנכונה:

- אנחנו בעולם מתקדם! חובה על בלומי לדרוש מה שמגיע לה ולילדיה המוגבלים.
- אף אחד לא אוהב עובדת מתמסכנת. שווה לבלומי להפסיד קצת זכויות והעיקר לא להפסיד עבודה.
- למה שווה בכלל לבלומי לעבוד? שתוציא אבטלה ותחיה ממנה ומקצבאות ביטוח לאומי המגיעות לה ביושר.

שרי שטרן, מקדמת להצלחה בתעסוקה נותנת רקע מקצועי:

"לפני כל בקשת שינוי/ קידום/ שיפור תנאי עבודה, אני ממליצה קודם כל לעצור ולבחון את המקום שלך כעובדת:

1. האם המעסיק מרוצה ממך? האם את עובדת טוב, ונותנת מעצמך מאה אחוז, או יכולה יותר?
2. האם המעסיק מודע לכל מה שאת עושה?
3. מתי הייתה הפעם האחרונה שביקשת מהמעסיק אחד מהדברים הנ"ל?

אחרי שתעני על השאלות תוכלי לעבור לשלב הבא -

מהו "שווי השוק" שלך? - כמה זמן לוקח להכשיר לעבודה בתחום, כמה את משמעותית למערכת?

עכשיו ניתן לבחון רווח מול הפסד.

מה את יכולה להרוויח משיחה כזו- עבודה לאורך זמן, תחושת הערכה, פרנסה מספקת, תנאי העסקה טובים יותר?

בנוסף, השיחה גורמת למעסיק להיות מודע לערך של העובדת, ולהביט עליה באופן חיובי,

או להגיד- 'לא'.

מה עדיף?

חשוב לקבוע מועד מסודר לשיחה. לשלוח פניה קצרה כמו: 'שלום, רציתי לדבר איתך בעניין חשוב, מתי יהיה נוח?" עדיף שהמעסיק לא ידע מראש יותר מדי פרטים על השיחה, כדי שהשיחה תתנהל תוך הסתכלות נטו על מה שאת מציגה. מומלץ להגיע לפגישה עם הנקודות בדף או בראש, ולהתחיל באווירה טובה ונעימה. כדאי לשבור את הקרח עם מחמאה על העסק, ולא לפתוח במשפט תנאי, כמו: אם לא אקבל ימי חופש- אלך, או- בחרתי ללכת אלא אם כן ... הכיוון הנכון יותר הוא: 'הארגון חשוב לי מאד. אני רוצה להמשיך לתרום ולתת פה, רק יש לי עניין רפואי שדורש... אני פה בשביל להתייעל'. כשזה יהיה הכיוון, וכשההכנה לשיחה תהיה מקצועית ונכונה- בעזרת ה' תשיגי מה שאת רוצה וצריכה מבלי לאבד את מקום העבודה".

!

חתימה בבקשה

לא צחוק:

כששבי נכנסת לחדרה של המנהלת היא רועדת קצת.

החדר הזה, החדר שתמיד הייתה מציצה אליו בהתרגשות מהולה באימה, באמת הולך להיות חדר שהיא תיכנס אליו באופן סדיר?

רק לפני חצי שנה סיימה שבי את הלימודים בסמינר, רק לפני חצי שנה לחצה את ידה החמה של המנהלת ונופפה לשלום לשש שנות נערות יפות וקסומות. והנה, כבר היא חוזרת?

יש מצב שהיא תכנס יום יום בשער הזה, מכתפת תיק מורתי, לבושה בחיוך מוקפד ומעירה לתלמידה מזדמנת שלא הגיעה עם חצאית תלבושת?

"את אחת הבוגרות החזקות שלנו", מודה המנהלת כשהיא לוגמת מכוס קפה רותחת ממש. "היינו שמחות לשבץ אותך כאן בשלב ראשון כמורת תגבור למתקשות, וכחלק ממערך הפעילות החברתית".

שבי בקושי נושמת, כשהמנהלת ממשיכה באותו חיוך קטן: "ובהמשך, את יודעת, השמים הם הגבול".

המנהלת מוציאה ממכונת הצילום דף חוזה, שבי ממצמצת.

כן, ברור שהיא באה לכאן כדי לעבוד לפרנסתה.

יש לה כבר פאה על הראש, ויש לה בתיק מפתחות ליחידת דיור זעירה. אבל המנהלת היא המנהלת שלה, זאת שהיא עקבה אחריה בהתרגשות רק לפני שנתיים, זאת שהיא והחברות שלה היו מוכנות אפילו לשלם כדי לעשות אצלה בייביסיטר.

ועל המנהלת אפשר לסמוך. אז מה, היא צריכה בכלל לקרוא את החוזה?

המנהלת מכחכחת.

"זה החוזה הרשמי", היא אומרת ומניחה עליו אצבע. "אבל יהיו כמה דברים שנצטרך לסכם בעל פה".

בחרי בתשובה הנכונה:

- אסור לשבי להסכים לסעיפים שמוסכמים ביניהם בעל פה. היא תבקש שהכל יירשם בחוזה ותחתום עליו.
- כדאי לשבי להסכים על סעיפים שונים בעל פה. צוות הסמינר וודאי יהיה קשוב לבקשות שלה בעתיד.
- בכלל לא משנה מה המנהלת תגיד בעל פה. מה שלא כתוב- בכל מקרה אין לו ערך חוקי.

מרגלית בוטרמן נותנת קצת רקע חוקי:

'חבל על הכסף' נושפות עובדות אחת כלפי השנייה, 'תקראי טוב את החוזה, תתייעצי עם חברות- וזהו'.

זהו, שחוזה הוא משהו מורכב הרבה יותר מהחתימה המשורבטת בסופו.

הבטיחו לך שתהיה העלאה במשכורת אחרי שלושה חודשים? המשכת לעבוד כחלוף שלושה חודשים במשכורת הקודמת? אולי זה מהווה הסכמה וויתור מצדך?

מה המשמעות לזה שלא עיגנת בחוזה כל הודעה על תוספת לשכר, הגדלת ימי החופשה, או כל הטבה אחרת?

על פי ההלכה ההסכם הכתוב הוא המחייב, אבל להבדיל, על פי חוק- לא תמיד.

מעבר להסכם ישנם תנאים הנובעים מהסכמים קיבוציים, צווי הרחבה או נוהג.

בעבר היו עובדות ההוראה במוסדות שונים נדרשות לחתום על הסכמה לוותר על זכויות בסיסיות שונות כמו פנסיה. הגדילו לעשות מנהלים מסוימים, שביקשו גם את חתימת בעלה של המורה על הויתור כדי לסגור כל פרצה שתאפשר תביעה. האמירה הייתה: 'תחתום, אם אתה רוצה שניתן את המשרה הזאת לאשתך'.

בהמשך, לרווחתנו, תוקן החוק והתנה את העברת התקציבים למוסדות החינוך בכך שעובדי ההוראה יקבלו כל מה שמגיע להם על פי חוק. המצב מעט השתפר מאז...

אז כן, אם את מורה, תצטרכי להתעסק בכוכביות הקטנות, החוקיות ושאינן חוקיות, הקשורות להסכמי העבודה של המורות.

אולם למורות ישנן תקופות חופשה די ברורות.

אם כל האחיות שלך מורות, ואילו את חותמת חוזה בעבודה בהנהלת חשבונות בבנק, מה יכול לקרות?

יכול להיות שיהיה כתוב שם שאת זכאית לחופשות על פי חוק, וזה ישמע לך בסדר. אחרי החתימה המהירה תגלי להפתעתך שאת אמורה לעבוד בחול המועד... מי מדבר בכלל על חופשה, אפילו מינימלית בערב פסח? אולי יבואו לקראתך ויאפשרו לך לקחת ימי חופשה בחול המועד, גם לא בטוח, אבל בחנוכה ובשושן פורים כבר לא יהיה על מה לדבר, שלא לדבר על תשעה באב.

יתכן ששווה לך לקחת את העבודה חרף התנאים. יכול להיות שזהו החוזה הנכון לך, על מעלותיו וחסרונותיו. השאלה היא האם את יודעת מהם החסרונות הרשומים מולך, שחור על גבי לבן?

במקרים שונים מעדיפים עובדים לוותר על זכויות סוציאליות שונות ובלבד ששכרם יהיה גבוה יותר.

לא תמיד הסכמה כזו תואמת את הוראות החוק.

למשל, גם אם העובד מסכים, בכתב, שהפנסיה תשולם עד לגובה שכר מינימום, ומשם והלאה- הוא והמעסיק לא יפרישו לפנסיה, והמשכורת הנוספת תוגדר כ'שעות נוספות' או 'בונוס' - הרי מבחינה חוקית חוזה כזה אינו תקף, גם כשהוא נחתם מרצון. מבחינה הלכתית, להבדיל, יתכן שכן.

בדומה לכך ישנן רבות המועסקות בתנאי פרילנסר. הן מקבלות סכום שעתי גבוה ללא החלת תנאי עובד- מעביד. ומה אם מהות העבודה אינה מתאימה לשם פרילנסר בסופו של דבר? אם על פי החוק היו מגיעים לעובדת, בנוסף לתנאי השכר, גם הזכויות הסוציאליות המגיעות לעובדים כגון חופשה, הבראה, דמי חגים, פנסיה ונסיעות? האם תהיה זכאית לכך? האם זה הוגן לתבוע?

האם עובדת ההייטק של ימינו שעובדת מרחוק, מהבית שלה, בשעות הנוחות לה, היא פרילנסרית או שכירה?

אם המעסיק מציע לך הסכם עבודה שיש בו תנאים המנוגדים לחוק - בהחלט יש מה להשפיע על תנאי ההסכם, ולהשפיע על התנאים.

אבל אם התנאים המוצעים לך עומדים בכללי החוק - יהיה קשה להשפיע על התנאים וזה יהיה תלוי בכושר המיקוח שלך, בכמה את לחוצה לקבל את העבודה לעומת כמה המעביד מעוניין להעסיק אותך.

! קיפוח נפש

"את סובלת בעבודה", אמר בעלה של דברי. היא ידעה שהוא צודק.

"את סובלת", ידעה גם אמא שלה לומר. דברי הסכימה עם כולם.

אי אפשר שלא לסבול כשראש הצוות שלך מקמטת אותך מדי יום כאילו היית דף טיוטה, דורכת עליך, רומסת אותך והופכת אותך לפירור אבק בעיני כולם. והגרוע מכל, גם בעיני עצמך.

"אבל אין לי עבודה אחרת", הייתה דברי מצטדקת בפני כל מי שרצה בטובתה, וראה בעיניים כלות איך היא נובלת.

"יש לי חמישה ילדים ברוך ה' לפרנס" היא הייתה מוסיפה. "ויוקר המחייה וכל זה".

"שווה לך", גיסה מבינת דבר אילפה את דברי בינה. "אדרבה, דווקא בגלל הפרנסה והילדים וכל זה- שווה לך לעזוב".

"אה?" ניסתה דברי להבין. מעולם לא הייתה מתוחכמת.

"תתבעי אותה!" התלהבה הגיסה. "תתבעי אותה על שהיא התעמרה בך. כן, כן. קוראים לזה התעמרות. תקבלי פיצויים יפים ובכסף הזה תשלמי למטפלת רגשית, ותחפשי בנחת עבודה".

דברי הביטה בה, מופתעת.

מעולם לא חשבה על כיוון כזה. המשכורת הרי תקתקה בזמן, ימי חופשה ומחלה ניתנו לה כהוגן, ואפילו מתנה יפה לחג היא קיבלה עם ברכה נלעגת. אבל אולי באמת אפשר פשוט לספר על הצעקות, ההשפלות והמילים הפוגעניות, ולקבל פיצוי וגם דמי טיפול בכל החריצים שנחרצו שם בנפש?

בחרי בתשובה הנכונה:

פשוט וקל. נחמי תספר על מה שעברה, כל מי שישמע יחרד והיא תקבל פיצויים הוגנים.

אבוד מראש. אי אפשר להוכיח התעמרות מילולית בלבד. כואב, אבל זה העולם.

אם נחמי תצליח לרתום את חברות הצוות שיעידו נגד הר"צ הפוגענית יש לה סיכוי. אבל האם הן עצמן תסכמנה להסתכן?

גב' אסתי דומב, מטפלת רגשית ומנחת קבוצות נותנת רקע מקצועי:

"התעמרות בעבודה אכן עשויה להיות חוויה איומה, ואף עשויה לגרום נזק רגשי חלילה. אך פעמים רבות ניתן לפתור את הבעיה גם בלי לעזוב את מקום העבודה. להישאר מתוך מצוקה לא כדאי, ולעזוב? לא תמיד נכון. לפעמים הפתרון נמצא איפשהו בתווך.

פעמים רבות זה שעומד מולי לא מבין עד כמה הוא פוגע בי. הוא לא מבין כמה מילה שלו משמעותית בשבילי, אבל שיחה כנה תבהיר לו זאת. הרי לא כל מה שפוגע באחד פוגע גם בשני.

אם הבעיה נמצאת בי, וזה לא משום שאני אשמה, עזיבה ומעבר למקום עבודה אחר לא יפתרו את הבעיה. אולי אני רגישה או נחיתית בנקודה מסוימת? אולי גם במשפחה כואבים לי בדיוק אותם דברים שכואבים לי בעבודה, ואז רק ייעוץ רגשי יוציא אותי לחיים ולשלום?

יתכן שאני רגישה לביקורת וכל מילת ביקורת מתפרשת אצלי כקטילה, יתכן שאני מתקשה לקבל הוראות או אלרגית לעבודה משותפת. גם אם אני חווה פגיעה כהתעללות, יתכן שזו החוויה האישית שלי.

לעיתים משפטים כמו: 'וואו. איך קשה לי לשמוע את זה', בלי האשמה ומתוך 'מסר של אני', יעבדו היטב.

שווה להתייעץ, לנתח לעומק את התחושות ואת המקרה, לבחון את עצמי במערכות יחסים אחרות בעבר ובהווה כדי להגיע להחלטה נבונה".

חברות יקרות,

בעולם העבודה של ימינו, בו ההזדמנויות לצד האתגרים הולכים וגדלים, נשים רבות מוצאות עצמן מול דילמות במקום העבודה, שאלות משפטיות, סוגיות פיננסיות או שאלות מורכבות הנוגעות בהתקדמות במקום העבודה שלהן שמחייבות התייחסות מקצועית ומעמיקה. מצבים אלו עשויים להיות מורכבים ורגישים, והם דורשים מענה מקצועי שיש בו הבנה של עולם ההלכה, של סולם הערכים היהודי, והכרות אמיתית עם המקום שלנו, כנשים וכאימהות חרדיות עובדות. פעמים רבות יועצים שאינם מכירים ובקיאים את אורח החיים החרדי מציעים פתרונות שאינם עולים בקנה אחד עם צרכינו, והדבר מעמיד את השואלת בעמדה לא פשוטה.

שו"ת שמור לך

פלטפורמת **'שו"ת שמור לך'** - שבימים אלה נבנית ורוקמת עור וגידים, יחד איתכן, מוקמת בדיוק כדי לגשר על הפער הזה, לתת מענה לשאלות במגוון נושאים ולהוות מקור מידע אמין, נגיש ומותאם.

עבור השו"ת נבחרו בקפידה נשות מקצוע מהשורה הראשונה - רואות חשבון, יועצות מס, מנהלות, עורכות דין, מומחיות לקידום מקצועי, יועצות בתחומים שונים, ועוד רבות, שהן לא רק מומחיות בתחומן אלא גם מכירות לעומק את הניואנסים, הערכים והרגישויות שלנו, הנשים החרדיות העובדות, וכך תוכלנה להעניק את הייעוץ והשירות המקצועי ביותר, מתוך הבנה עמוקה של הערכים והמאפיינים המיוחדים לכל אחת מאיתנו.

שירות מותאם בדיוק בשבילכן

הפלטפורמה תוכננה כך שתהיה נגישה ונוחה, בממשק קל ופשוט לשימוש: כל חברה תוכל לשאול שאלות ולקבל תשובות מדויקות, מקצועיות ומהימנות. השימוש הוא ידידותי ואנו דואגים לשמור על סודיות מלאה ועל אמינות גבוהה בכל מידע שניתן דרך 'שו"ת שמור לך'.

חשוב להדגיש שהפורטל ייתן מענה לשאלות כלליות, שהמענה עבורן יוכל לסייע ולהועיל לחברות רבות, ובמקרים שיידרש מענה פרטני ומדויק, הדורש התערבות עמוקה יותר על ידי אשת המקצוע המתאימה, חברות שמור לך תוכלנה לקבל ליווי ומענה אישי, בתשלום מופחת ובלעדי לחברות ההתאגדות.

בתפילה ובתקווה שמיזם מתפתח זה שיעלה בקרוב (תקבלו עדכון כמובן...), יוכל לתת ערך ומענה לכל אחת מחברות ההתאגדות, ולהעניק כלים פרקטיים להצלחה עבורנו, הנשים החרדיות העובדות.

שלכן,
רוחמה כהנמן
מנכ"ל שמור לך

שמורלך
התאגדות החרדיות העובדות

התאגדות שעובדת

הזמנה מיוחדת להשתתפות במערך הייעוץ

כחלק מחזון הפורטל וההתאגדות בכלל, אנו מאמינות בחיזוק ובשיתוף הניסיון והידע מתוך ההתאגדות עצמה. לכן, אם את אשת מקצוע בכירה, באחד מהתחומים הרלוונטיים לשו"ת, ויש לך את ההכשרה והניסיון המתאימים לקחת חלק במערך הייעוץ - נשמח לצרף אותך למיזם החשוב הזה. יחד, נוכל לבנות מערך ייעוץ ייחודי שמסייע לכל אחת ואחת מהנשים החרדיות העובדות, מתוך ראייה והבנה עמוקה של מגוון הערכים והשיקולים הרלוונטיים לכל שואלת.

להצטרפות: shamur@shmura.org פרטי את הרזומה המקצועי שלך, ציינו שאת מעוניינת להצטרף למערך הייעוץ, ואנו נבחן את התאמתך למיזם.

הערה חשובה: כל אזכור של התדיינות או הגשת תביעה, כמובן בכפוף לשאלה פרטנית של מורה הוראה בלבד.

מלווה מלכה והפעם

כמה שאני אוהבת שבתות חורפיות!!!
מוצאי השבתות הארוכים, התחושה המשפחתית והארוחות החמימות- מה צריך יותר מזה?
כל כך מזדהה עם המושג "לילות הזהב", כי כך מרגישים לי לילות החורף- חמים מבפנים, גשומים מבחוץ ועטופים בזהב משפחתי.
דיכאון חורף? לא אצלנו...
איגדתי את המתכונים הטובים ביותר, הקלים ביותר, ללא התפחה או כלים מיותרים, וכאלו שיתנו להם עוד קצת זמן משפחה וחום במוצאי השב. סעודת מלווה מלכה מהודרת, שחשיבותה וסגולותיה העצומות ידועות לכולנו!
ממליצה בחום ומקווה שתהנו מהם כמונו :)
בהצלחה!

פיצות מחבת מהירות ללא התפחה

הפיצות של מוצאי שבת- הטעם מעט שונה כי אין בבצק שמרים, אבל קלות ההכנה והמהירות מחפים על הכל...

...

מצרכים:

1 כוס קמח
1 כוס יוגורט
1 כפית אבקת אפייה
קמצוץ מלח
רוטב עגבניות לפיצה
גבינה צהובה מגוררת
תוספות אהובות (זיתים, תירס, פטריות, עגבניות חתוכות וכו')

...

אופן ההכנה:

- בקערה גדולה מערבבים קמח, אבקת אפייה ומלח. מוסיפים את היוגורט ומערבבים עד שמתקבל בצק אחיד. אם הבצק מעט דביק, מוסיפים מעט קמח נוסף.
- מחלקים את הבצק ל-3-4 חלקים, כל אחד לפיצה קטנה.
- מחממים מחבת רחבה עם מעט שמן על חום בינוני-גבוה.
- מרדדים כל כדור בצק לעובי של כ-1 ס"מ, ומניחים על המחבת החמה. מטגנים 2-3 דקות מכל צד עד שהבצק מקבל צבע זהוב קל.
- הופכים צד ומורחים על הפיצה רוטב עגבניות, מפזרים גבינה צהובה ותוספות. מכסים את המחבת ומבשלים עוד כ-2 דקות, עד שהגבינה נמסה. מגישים חם.

לחם שום עם גבינה – גירסה קלה ומהירה

בשביל צורת ההכנה הזו אני משאירה חלה אחת שלמה, וחותכת ממנה פרוסות אורך ארוכות, אותן אני חותכת לחצאים (ראו תמונה). טעים, מפנק והכי משפחתי בעולם!!

...

מצרכים:

כיכר לחם או חלה חתוך לחצאי אורך
100 גרם חמאה, מומסת
3 שיני שום, כתושות
1/2 כוס גבינה צהובה מגוררת (מוצרלה או כל גבינה שיש בבית)
מעט פטרוזיליה טרייה או יבשה (אופציונלי)

...

אופן ההכנה:

- מחממים את התנור ל-200 מעלות.
- מערבבים את החמאה המומסת עם השום הכתוש בקערה קטנה.
- מברישים את תערובת החמאה והשום על החלק העליון של כל חצי לחם.
- מפזרים את הגבינה המגוררת באופן שווה על גבי הלחם.
- אופים במשך 8-10 דקות, עד שהגבינה נמסה והלחם מזהיב קלות.
- אם רוצים, מקשטים בפטרוזיליה ומגישים חם.

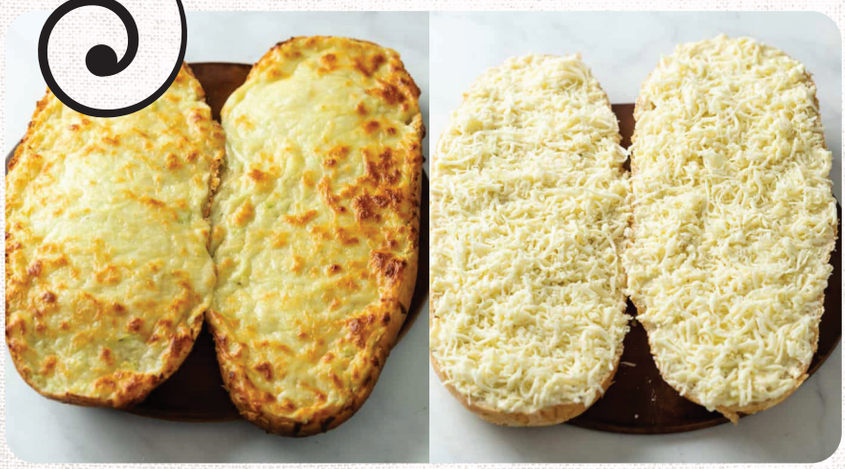

לביבות גבינה מחלה שנשארה משבת

טעים טעים טעים, על גבול הממכר!! (שימו לב ששאריות החלה אינן בשריות...)

...

מצרכים:

4 פרוסות חלה יבשה, חתוכה לקוביות קטנות

1/2 כוס חלב

1 ביצה

1 כף סוכר

1/2 כוס גבינה לבנה (או קוטג')

1/2 כפית תמצית וניל

מעט שמן לטיגון

אבקת סוכר לפיזור או קינמון וסוכר

...

אופן ההכנה:

- משרים את קוביות החלה בחלב למשך כ-5 דקות, עד שהן מתרככות.
- מוסיפים את הביצה, הסוכר, הגבינה ותמצית הוניל ומערבבים עד לתערובת אחידה.
- מחממים מעט שמן במחבת ומטגנים לביבות קטנות עד להזהבה משני הצדדים.
- מפזרים אבקת סוכר או קינמון וסוכר ומגישים חם.

פשטידות פטריות וגבינות אישיות

גדלתי בבית אמריקאי ופשטידות לא היו אצלנו בכלל. עד היום אני לא חסידה גדולה של פשטידות... אבל אלו כל כך אהובות וקלות, שהייתי חייבת לשלב גם את המתכון הזה!

...

מצרכים:

4 ביצים

1/2 כוס גבינת קוטג'

1/2 כוס גבינה לבנה

1/2 כוס גבינה צהובה מגוררת

1/2 כוס פטריות טריות קצוצות דק (אפשר גם שימורי פטריות, מסוננים)

מלח ופלפל לפי הטעם

אופציונלי: עלים ירוקים קצוצים (כמו בצל ירוק או פטרוזיליה)

...

אופן ההכנה:

- מחממים תנור ל-180 מעלות.
- בקערה, טורפים את הביצים ומוסיפים את הגבינות, הפטריות, מלח ופלפל. מערבבים עד לתערובת אחידה.
- משמנים תבניות מאפינס או תבניות אישיות קטנות.
- יוצקים מהתערובת לכל תבנית עד 3/4 הגובה.
- אופים כ-20-25 דקות, עד שהפשטידות מתייצבות ומזהיבות מעט.
- מוציאים ומגישים חם.

קרפ מתוק בסיסי

מוצאי שבתות חורף מצריכים פינוק- לפעמים זו כוס שוקולטה ולפעמים זה קרפ מתוק, הפעם זה קרפ :)

...

מצרכים:

1 כוס קמח

1 כוס חלב

1 ביצה

1 כף סוכר

1/2 כפית תמצית וניל

מעט חמאה או שמן למחבת

...

אופן ההכנה:

- בקערה, מערבבים את הקמח, החלב, הביצה, הסוכר והוניל עד שמתקבלת בלילה חלקה.
- מחממים מעט חמאה במחבת על חום בינוני, יוצקים כמות קטנה מהבלילה ומפזרים דק.
- מבשלים כ-2-1 דקות לכל צד עד להזהבה קלה.
- מגישים עם דבש, סירופ שוקולד, או פירות חתוכים.

סמודי בננה עם קינמון ודבש

משקה מנחם וחורפי כל כך!! הוא גם מושלם לילדים, כי החלב שבו יחד עם הדבש והקינמון, מרדימים אותם לשנת לילה ארוכה ומפנקת...

...

מצרכים:

1 בננה בשלה

1 כוס חלב חם

1 כף דבש

קמצוץ קינמון

...

אופן ההכנה:

- בבלנדר, טוחנים את הבננה עם החלב החם עד למרקם חלק.
- מוסיפים דבש וקינמון וממשיכים לטחון.
- מוזגים לכוס ומגישים חם.

החודש

סקירה קצרצרה לצעדים שעשינו, בס"ד, הרבה מהם 'מאחורי הקלעים'

1

נציגות שמור לך השלימו רישום וחזרו לאלפי המתעניינות, הזרידות שנרשמו אפילו הספיקו לקבל יומן 'שמור לך' וכרטיס חבר עד הבית. שאר החברות תקבלנה את היומן, בעז"ה, יחד עם המגזין העוקב.

2

נבנתה מערכתCRM המאפשרת לנו לנהל את רשימת החברות כ'לקוחות' עם אפשרויות תקשורת וניהול נתונים איכותי.

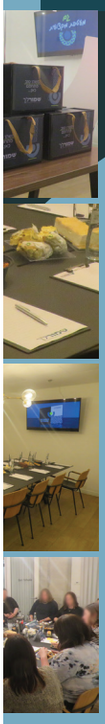

5

שובר המתנה בשווי 100 ש"ח למימוש ב-פרפקט אקסוריז כבר אצלך! תוכלי למצוא את השובר בתיבת האימייל שלך, ומיד וליהנות ממבחר מתנות ומוצרים ייחודיים בקטלוג ובאתר של פרפקט אקסוריז. אז אל תפספסי – בדקי את המייל, ותהני מהמתנה ששמורה לך!

6

כדי להעניק לכן את המעטפת המקיפה והמדויקת ביותר, גיבשנו צוות היגוי המורכב מנשים בתפקידים בכירים, במגוון תחומים, שמביאות את הקולות מהשטח ומאפשרות לנו לבנות שיתופי פעולה משמעותיים

ב שמורלך

התאגדות החרדיות העובדות

3

הקמנו מערכת אוטומציות שתוכל לשרת אותנו בתהליכי עבודה מתקדמים. הראשון שבהם: השקת השוברים של PERFECT. בעז"ה נוכל להמשיך ולהגיש לכן שירותים מתקדמים בעזרת התשתיות שפותחו עד כה.

4

הרכבנו לכן את הפאזה הראשונה של סל הטבות ושוברי הנחה בלעדיים ושוברי שוק במגוון רשתות ונותני שירות, שיכולים לחסוך לך סכומים משמעותיים בכל חודש! הפרטים המלאים ורשימת השוברים, בקרוב בעז"ה, אצלך במייל, עקבי אחרי הפרסומים.

7

בג"ץ המעונות- החודש נכחנו בדיון חשוב ומכריע בבג"ץ בנושא הכואב והחשוב כל כך לאלפי נשים ובתים משלנו: **סבסוד המעונות.** בעתירה נגד היועצת המשפטית בנושא זה ונגד המדיניות המפלה לרעה של העובדות החרדיות.

8

הענקנו מענה פרטני לעשרות פניות שהגיעו עם מגוון שאלות מקצועיות בנושאים שנוגעים לכל אחת: שכר, תנאי עבודה, חודים, זכויות בביטוח לאומי ובכלל ועוד... נכון, פורטל הייעוץ עדיין לא הושק רשמית, אבל אנחנו כאן כדי לנסות לעזור ככל שנוכל.

אנחנו כאן ב'שמור לך' עושות הכל כדי שכל אחת תוכל להרגיש חלק וליהנות ממעטפת מקצועית מקיפה ומועילה

תמיד תוכלי לפנות אלינו בshamur@shmura.org

נעמי 055-678-6095

ריקי דוידזון
052-7198706
rd.pituch@gmail.com

ייחודית בנוף

ריקי דוידזון היא אדריכלית נוף, צעירה ואם לחבורת קטנטנים מתוקים. היה מרגש להכיר עוד בעלת עסק מיוחדת מהקהילה המדהימה שלנו, שלא מתפשרת על מקצועיות וערכיות.

ספרי קצת על הרקע שלך

אני אשת אברך ואמא לקטנטנים ב"ה. אחרי שש שנים כשכירה בתחום אדריכלות נוף, יצאתי לדרך של עצמאית.

אני כבר שנה בעסק, עובדת על פרויקטים, משקיעה בשיווק העסק ובעיקר עובדת על האמונה והביטחון .

הכרתי את שמורה דרך המיילים. יש לי הכרת הטוב עצומה לארגון, לאחר מקרים שונים בהם נקלעתי להתמודדויות במקומות עבודה: מול גברים, שירים לא מתאימים ברקע, כניסה למרחב האישי שלי ועוד. זו התמודדות יומיומית לעבוד באווירה חילונית מנותקת ומנוכרת. בזכות שמורה הרגשתי שאני יודעת מה צריך עכשיו לעשות- האם לעזוב, או להישאר ולבקש בנחישות ובצורה מכובדת את מה שמתאים לי.

ספרי על תחום העיסוק שלך

העיסוק שלי הוא תכנון השטח מעבר לתכנון האדריכלי של המבנה נטו.

במגרש עליו האדריכל מתכנן את הבניין, אם זה מבנה ציבור, בית כנסת, בית פרטי וכדומה - נשארים שטחים של חניות או אזורי גינון, תלוי בסוג המבנה. לדוגמא אולם כינוסים שרוצים שיהיו בתוכו מרחבים, או בתי ספר שמאוד חשובה להם נראות החוץ: איפה יהיו אזורי ישיבה מעוצבים, פינות אוכל וכו'. יש מקומות המשקיעים גם באלמנטים של מים וצמחיה עשירה.

העבודה שלי מצריכה הגעה לשטח לעיתים קרובות, כדי לבדוק איך בוצעו עבודות הפיתוח. פעמים רבות נתקלים בבעיות כמו שיפועים לא נכונים שנעשו. שיפועים אלו גורמים לחדירת מים למבנה. החדירה עלולה לגרום להצפה בקומת הקרקע ואז צריך לחפש פתרונות אחרים.

אני מתכננת גם את סוג הצמחיה שתישתל, וביום בו השתילים מגיעים לשטח בפרויקטים, אני מגיעה לראות איך הגנן מניח אותם ונותנת הנחיות לעיצובים מיוחדים.

חלק נוסף הוא הביקור הסופי במתחם לאחר הבניה ועבודות הפיתוח. הביקור הזה ממש ממלא בסיפוק: לראות איך הכל מבוצע נכון ומלא בצמחיה ירוקה ופורחת...

בעבודה שלי יש גם את החלק הטכני. בכל עיריה יש מחלקה שנקראת גנים ונוף, לה צריך להגיש כמין גרמושקה מיוחדת עם הנחיות מסוימות. רק אדריכלי הנוף מכינים אותה. יש חלק עיצובי כפי שתיארתי, וגם חלק טכני כמו הכניסות למבנה, הנגישות שלו, בורות ניקוז, בורות חלחול ועוד.

מהם האתגרים שעומדים לפניך בתור עצמאית?

רוב העבודה שלי היא מול גברים, בהם גם חרדים. בפגישה עם אנשים כאלו, כאשר הם מבינים שאני חרדית, יש נטיה לשאלות פרטיות שאינן מקצועיות, כמו האם אני דוידזון מ- X ובעלי למד ב-Y והאם אבא שלי הוא Z, בקיצור...

במיוחד כשהעסק עצמאי ויש שאיפה שהלקוחות יהיו מרוצים וגם יחזרו, יש הרגשה שלהיות נחמדה זה חלק מהעבודה. כאן אני מרגישה שהאתגר שלי הוא לנהוג בדיוק כפי שנהגתי כשהייתי שכירה, אז לא עניינו אותי הלקוחות באופן אישי והייתי עונה קצר ולעניין. גם פה התפקיד שלי הוא להאמין שזה מה שבורא עולם רוצה ממני. אני מעבירה את השיח חזרה למקום שמתעניין במה שהם רוצים. אמנם השיחה אורכת יותר זמן מאשר בעבר, כשהייתי שכירה, כי בכל אופן זה העסק שלי ועלי לספר עליו וגם להבין מה הלקוח מחפש, אך אני משתדלת להישאר רק במרחב של העבודה ולא לגלוש מעבר.

אתגר נוסף הוא היציאות לפגישות. לכולנו יש רצון להיראות טוב ולהרשים, לבוא ולדבר בנחמדות וליצור אווירה טובה. גם כאן אני עומדת בכל פעם מול המראה, ובודקת שוב ושוב אם בורא עולם מרוצה מההופעה החיצונית שלי. משתדלת להגיע הכי צנועה שאפשר, ואז אני בטוחה שרק סיעתא דשמיא תצא מזה. גם בפגישות צריך להיזהר לא לגלוש לשיחות אישיות. כשהפגישה נעשית פנים אל פנים האתגר קשה הרבה יותר, כי כבר הגעת, נסעת, טרחת ואת רוצה ליצור רושם טוב.

עוד אתגר שממש עומד לי בגרון זה, איך לא, הווטסאפ.

אני חושבת שאין כמעט עצמאית שלא מתמודדת עם האתגר הזה. לפעמים זה מרגיש לי כמעט כמו לומר לאנשים ש "יש לי טלפון עם חוגה, הנה תמתין כי אני בדיוק באמצע לסובב את החוגה"...

לקוחות אומרים לי בטבעיות- אני שולח לך בווטסאפ את המייל שלי, ואני צריכה להסביר שאין לי כלל ווטסאפ. לא תמיד זה מתקבל בהבנה.

גם בסביבה המשפחתית שלי יש ווטסאפ. לפעמים הזדמן לי לבקש מהם טובות ולשלוח דרכם לאנשים דברים. הם הציעו לי בטוב ליבם את הטאבלט הפנוי שיש להם- תקחי ותשלחי ווטסאפ, זה לא נורא. או- תתקיני רק על המחשב. אין לי כבר כוח להסביר שזה לא משנה, בטאבלט או על המחשב. אני פשוט לא מתחילה עם זה. וכן, יש לקוחות, ברוך ה', שבאים גם כשאין ווטסאפ. אני מבטיחה זמינות בטלפון ובמייל, ומתפללת לה' להמשיך להצליח לעמוד בניסיון הזה....

מה את הכי אוהבת לעשות בעסק

כמובן, את התכנון. זה מאפשר לי לבטא את היצירתיות והמעוף.

מה את לא אוהבת לעשות בעסק

אני פחות אוהבת להתעסק עם השיווק, לכן החלטתי שאני מקדישה זמן מסוים ביום /בשבוע לשיווק, ומעבר לכך זה בידי בורא עולם.

אני שכירה אצל הקב"ה.
יש לי שעות עבודה
ויש לי שעות בהן אני אמא ורעיה.

הוא רואה שאני משתדלת. אני לא יושבת בחיבוק ידיים, אלא פועלת ועושה. הבנתי עם הזמן שלשיווק אין סוף, לכן הקצבתי זמן מוגדר, שאני מרגישה שהוא מספיק לפי רמת הביטחון שלי.

מה הטיפ העסקי שלך לבעלות עסקים

ללמוד שלוש דקות בבוקר לפני שפותחים את המחשב, את שער הביטחון המבואר בחובות הלבבות. הוא כתוב בלשון פשוטה וקלה, הלימוד עוזר לי להיות רגועה כל היום.

כבעלת עסק עמוסה ואמא במשרה מלאה, איך את מתמרנת בתקופות עמוסות כמו חגים וחופשות?

בתחום שלי דווקא התקופות העמוסות בשנה כמו חגים, זו התקופה הרגועה יותר. אז אני יכולה להוריד הילוך ולתת יותר תפוקה בבית, בהכנות לחג ובחופשות עם הילדים.

האם יש לך דמות להשראה שנותנת לך כח?

הדמות שלקחתי לאחרונה כהשראה היא האישה הצדיקה חגית וקסלר ע"ה. לא הכרתי אותה בכלל, אלא

רק שמעתי כמה היא היתה גם בעלת עסק מצליח, וגם לא ויתרה על קוצו של יו"ד ביראת שמים ובתורה של בעלה. היא הדוגמא בעיני, לאיך אמא ואישה צריכה להיות ומהם הגבולות הנכונים.

אני שכירה אצל הקב"ה. יש לי שעות עבודה ויש לי שעות בהן אני אמא ורעיה. השעות האלו הן בהפרדה מוחלטת.

המשרד שלי ממוקם מתחת לבית, כך שגם אם צריך לרדת שלא בשעות העבודה הסטנדרטיות, זה מצריך ממני התארגנות בשמירה על הילדים, ומטבע הדברים זה קורה רק במקרים דחופים.

כמה מילים מחזקות לסיום

ראיתי בחוש שכאשר מתאמצים לעשות את רצון ה' גם כשממש קשה- הוא מתגמל בענק!

הבהרה חשובה:

מדור זה נכתב במטרה להציג זירות ואתגרים שונים של בעלות עסקים שמורות, ולתת כח והשראה לעצמאיות ושכירות נוספות. כמובן שהמדור אינו שיווקי או פרסומי. אם את בעלת עסק שמורה ויש לך סיפורים או עובדות שיכולות להעצים את הקהילה, נשמח שתכתבי לנו למייל: magazine@shmura.org. הציגי את עצמך וספרי קצת על העסק שלך, ובהזדמנות מתאימה נשתדל להיות בקשר.

הרבה עננים בשמים

באוקיינוס השקט יש 25,000 איים. אולי לכן הוא מצליח להיות כל כך שקט, צריך לבדוק את זה. לי יש אי של שקט אחד: הבית של סבתא.

פעם בשבוע, שלישי בשמונה, אני מטפסת באותן מדרגות. יש לי חשק לעשות את זה שתיים - שתיים. ניסיתי. לא היה מוצלח. יש כנראה דברים שצריך לנצל לפני יום הולדת שלושים.

שלום, דלת. יפה לך שלט זכוכית מיושן, אותיות בחיתוך לייזר לא עדכני. אי פעם הן היו לי שם משפחה, היום הן מספרות שהגעתי.

"סבתא?"

סבתא במטבח. תמיד במטבח. המטבח היפה שלי, היא קוראת לו. קורצת. המטבח היפה שלה הוא גם מיושן, מינימלי, פצפון, מכיל רק מה שצריך כדי לבשל, ואת סבתא. וזהו.

"את נראית מצוין!" היא פוסקת. "אם ככה, יש לך בטח כוח להכין לך קפה."

אצל סבתא לא תשתו קפה, אלא אם תנברו במעמקי המגירות העייפות - את לא מבלגנת שם את הסדר מותק, נכון? - ותוציאו גם קפה, גם סוכר, גם כוס וגם כפית. וואו, השקעה.

"ליום ההולדת הבא שלך נקנה מכונת קפה" אני מספרת לסבתא כשתוצאות ההשקעה הקולינרית נעלמים מהכוס. "נראה לי שכולם יהיו תמימי דעים בנושא."

"כמה טוב שהסתרתי מכם את התאריך!" הקמטים שלה מאירים בלגלוג אוהב. "תקנו. אבל כאן, במטבח היפה שלי - זה יהיה פשוט מיותר. אולי תיקחי אותה למטבח שלך?"

במטבח היפה שלי יש כבר שתיים. אחת לפסח. "אולי לבשרי", אני ממלמלת.

על השולחן, כמו בבית של סבתא מיתולוגית, מונחת מפת קטיפה בהירה. השולחן עצמו שחור מאוד ועגול מאוד, ובכל פעם שאני רואה אותו אני תוהה למה התכוון המשורר כשבנה אותו לפני שישים שנה, והאם בעיניו - לפחות - הוא היה יפה.

"יום ההולדת שלי לא בשבוע הבא" סבתא מרימה עיניים נבונות מאלבום אני-בן-חצי-שנה כחלחל.

הומ?

"נראה שאת מתכננת להחליף גם את השולחן" היא סבתא בכל הדרה. "לא רוצה שתיסחבי לכאן בשבוע הבא עם שולחן חדש ומיותר לגמרי".

כשאנחנו מתחילות לדבר על הביקור של שבוע הבא זה סימן שהגיע הזמן להתקפל. סבתא עוטפת אותי בחיבוק, משאירה אצלי ביד קופסת עוגיות שוקולד צ'יפס בנות אלמוות. אני מעיפה מבט אחרון במטבח היפה של סבתא, תמהיל מרוכז לכל הבית הזה. סמל ההסתפקות במועט; מה שצריך - יש. ודי.

הדלת, פלדלת מהסוג הישן, נסגרת. משאירה אי ושלווה מאחורי. המטבח שלי, עשרים דקות אחר כך, הוא סיפור אחר לגמרי.

קודם כל הוא מבולגן. אבל זה לא היה חלק מהתכנון האדריכלי שלו, למען האמת. הוא גדול פי שניים מהסלון של סבתא, שזה אומר פי שלושה ורבע מהמטבח. הוא חדש. כלומר די. עוד מעט נחגוג לו עשור. יש בו הרבה מאוד דברים שלא חייבים להיות במטבח, נוסח מכונת הקפה המדוברת. יש הרבה דברים שכדאי שיהיו במטבח ואין בו. עדיין. זה המטבח היפה שלי.

אני לוקחת פסיעה קטנה אחורה. בוחנת אותו מחדש. המטבח. היפה. שלי ?

בעיקרון- כן.

כן?

אי אפשר לומר שהוא לא נראה מהעשור הקודם. הפרופילים האלו כבר לגמרי לא הולכים, ואין בו בכלל שילוב של זכוכית שקופה. גם את השולחן הנצמד הייתי מחליפה היום במשהו אחר, בצבע אפרסק רך. לא יודעת איך נראה אפרסק רך, אבל בטח לא כמו החום-אדמה הזה. החיפוי כבר טיפה מתקלף שם בצד? הברזים עדיין יפים. התאורה הצהובה! אותה אולי באמת כדאי להחליף. זו לא תהיה הוצאה גדולה כל כך. תאורה לבנה, מציפה, תיתן טאצ' הרבה יותר עדכני.

אופס. למה מטבח צריך להיות הרבה-יותר-עדכני?

אני נוהגת לדבר עם עצמי הרבה, אבל עצמי קצת מגרדת לי עכשיו.

כי אני אוהבת מטבחים יפים. עדכניים. אני עונה לעצמי.

אהה, אומרת עצמי הנבונה ברוב משמעות. משחילה את חלומות השדרוג-שיפוץ לתיבה שכוחה בירכתי המוח. מותרות! כתוב עליה בארטליין אדום. לגריסה במיידי!

אני מסכימה עם עצמי הנבונה. כועסת עליה.

המטבח שלי גדול ומרווח. גם בלי לכבוש פסגות באומנות אדריכלית, לפני עשר שנים הוא היה יפה מאוד. גם יקר מאוד, מוסיפה עצמי הנבונה בנחמדות. תודה לך. הוא עדיין יפה, מאיר עיניים, רחב ומזמין. כלומר - בהתעלם מסעיף הבלגן.

לא מתאים לרצות לשפץ אותו. מעשית וכלכלית. עצמי הנבונה מתקנת: השקפתית, ערכית. אברכית!

אני מסכימה איתה. אני גם כועסת עליה.

מטבחים יפים לא נועדו לנשים נבונות. הם נועדו לנשים. קאט. ונשים אוהבות דברים יפים. עדכניים. אממ... יקרים. אז לפני עשר שנים שמחתי ממטבח חדש, עכשיו לנצח אסור לי לרצות שוב?

אין בזה טעם, מזכירה לי עצמי. עוד שנתיים שוב תרצי מטבח חדש יותר. מה אז?

ומה היום, אני עונה לי.

יודעת שזה לא רק המטבח. הוא סתם נקודת השוואה שמתעמתת לי עם ההבזק האחרון מהבית של סבתא. הבית הפשוט, החם, הישן, המלא. הבית שמשאיר אותי כל כך רחוקה מהשלווה שלה, המסתפקת.

כל כך אישה. קטנה. אישה שאוהבת מטבחים יפים. ולא, לא הולכת להחליף אותם, ולא ריהוט בחדר הילדים (על זה חשבתי בשבוע שעבר). אבל אם להיות כנה - זה רק כי לא מתאים, לא לעניין, לא ראוי. וטוב שיש קרקעית לחשבון הבנק. לא כי טוב לה גם בלעדיהם. ובינתיים, במקום להיות מסתפקת במועט היא הופכת לעוד יותר בלתי מסתפקת. והמועט הולך וגדל. וגדל. תיכף יבלע אותה.

"איך היה, אמא?" שואלת אותי הבכורה שלי כמו בכל יום שלישי. "מה שלום סבתא?"

ואני עונה, תמיד עונה, כמו קמע שאם אשנן אותו אולי ידבק בי משהו ממנו: "סבתא? כמו תמיד. מאושרת"

...

ושוב נכדה מתדפקת על דלת ביתה של סבתא. שלום, דלת מתקלפת.

אני מבקשת ממני את סוד המטבח היפה שלה. סוד החיים. איך יפה לה הפשטות, איך זה קורה לה.

וסבתא רואה בזה יופי, תאמינו לי. היא לא מסתפקת במועט. יש לה הרבה, לדעתה.

סבתא מניחה לדלת להיטרק מאחורי אל משקוף אפור. "בואי".

הבית של סבתא קטן. מיניאטורי. רק ארבעה חדרי שינה. רק סלון

אחד, ומטבח - טוב, עליו כבר דיברנו מספיק. פרוזדור ארוך מוביל אליו, מחופה בפרופילי גבס בסגנון 2020 ותאורת לדים שהאנשים אז אהבו מאוד ונהגו לתקוע בכל פינה. אין בו מערכות תאורה מתחלפות, מתכוננות, צמחייה טבעית או קירות דיגיטליים. סתם פרוזדור אנמי.

שוב במטבח האגדות מימי ילדותי, הפינה החמה בלב של כל נכד. מסתכלת עליו רגע במבט נטול-קסם.

הוא כל כך ישן, ומינימלי. רק שני מדיחים. אחד לבשרי, אחד לחלבי. (למה צריך עוד? סבתא באמת ובתמים לא מבינה) כיריים שחורות (!) מגולות, לא מחופות בתוך ארון-קולט-אדים. (זה אינדוקציה! סבתא נזעקת. את יודעת כמה הן עלו?) הארונות חיוורים כל כך. בלי צבע בכלל. סתם לבן, כאילו נגמר כל הדיו במדפסת. סליחה, זה היה נגר. ככה ישבו כנראה הנגר והקבלן והשרברב והרכיבו חלק לחלק עד שנהיה כאן מטבח והחלבן יכול היה להכניס את מוצרי החלב למקרר.

אני יוצרת אנדרלמוסיה מפיסות היסטוריה. סבתא צוחקת.

"את המטבח הזה הזמנו קצת אחרי שאבא שלך נולד" היא מספרת לי, ואני מחשבת בשקט שישים שנה אחורה. "קיץ שלם חיינו בלי מטבח ובלי בית. ובסוף היה לי מטבח. יפה, חדשני, ענק, כמו שאהבתי."

ענק, אני מצמצמת עיניים. כנראה את הסנטימטר המציאו אחר כך, מה יש לומר. "ושמחת" אני מציבה סימן שאלה קטן בסוף. עדיין קשה לי לדמיין את סבתא שמחה בגלל דברים כמו... מטבח.

"שמחתי." סבתא משאילה לי נקודה.

"ואחרי חצי שנה רצית משהו חדש" אני קובעת בעגמומיות. ככה הרי הבטיחו לנו המורות בסמינר. העולם הזה לא ממלא באמת, ומי שבכל זאת אוהב אותו, למרות אזהרותיהן, נגזר עליו להישאר ריק. רוצה לנצח.

"אחרי חצי שנה" העיניים של סבתא גדולות וחולמות. "ואחרי יומיים שוב. ועד היום אני לפעמים מגלה את עצמי רוצה. דברים שלא ממלאים את הנפש, לא מעניקים לה את האושר שהיא מחפשת. אבל מה לעשות שאני רוצה אותם? ויש הרבה דברים כאלו, המון. גם אם אני מצליחה להשאיר אותם רחוקים מהישג יד קשה עוד יותר להרחיק אותם מהלב."

אי אפשר. אני לוחשת.

"הייתי אז אישה צעירה, עם הרבה מחשבות." סבתא מחייכת בסלחנות לאישה הצעירה של אז. "היו לי הרבה שעות פנויות. עבדנו אז רק שמונה - תשע שעות ביום. לא חצאי יממות, כמוכן. והיו הרבה דברים שרציתי. בחרתי נכון, השתדלתי, אבל גם אחרי שוויתרתי עליהם הם נשארו איתי וריחפו לצידי. כמו ענן. לא מוריד גשם, רק מטיל צל. ועם כל כך הרבה עננים, בטח שלא הייתי מאושרת."

עננים וסבתא לא הולכים יחד. תמיד טוב לה. הגם שקורות חייה מתפתלים מידי פעם, סבוכים. טוב אמיתי כזה, ששאריות ממנו נוגעות בכל מי שלידה.

"ואיך גרמת להם להתפזר?" אני מנסה להניח אצבע על הנקודה בה הגיע האביב ופיזר את העננים.

"הבאתי רוח" אומרת לי סבתא לאט לאט. כל העננים של חייה רוקדים בקולה. "הרוח היא היחידה שיכולה לסלק אותם באמת. כשהיא באה - הם מתפזרים, ומפנים לה מקום. למדתי, לא בשנה אחת אבל גם לא בשישים, לא להילחם בעננים. הם רבים מידי, גדולים ממני. למדתי להכיר את הרוח, לפתוח לה מקום מבפנים. לא רק להזיז מהדרך מה שלא אמיתי. להביא גם את מה שכן. היא מגיעה במשבים רכים מאוד, בצעדים כמעט לא מורגשים" היא מזהירה אותי. "אבל נתתי לה מקום, לרוח. קראתי לה לבוא אלי."

והיא באה, אמרתי לכם כבר.

אולי אביא אותה גם אלי.

ברכת מזל טוב חמה

לכותבת הסיפורים
המקסימים במגזין
באומנות שאין שני לה.

פנינה ליכט תחי'
להולדת הבת!

תזכו לגדלה לתורה,
לחופה ולמעשים טובים,
מתוך בריאות ונחת!

ברכת מזל טוב חמה

לכותבת המוכשרת במדור
"עוברת בשערים"
המרעיפה עלינו רבות
מנדבת קולמוסה הטוב
בהשקפה ישרה ובהגשה אומנותית.

אסתר רוזנטל תחי'
להולדת הבן!

תזכו לגדלו לתורה,
לחופה ולמעשים טובים,
מתוך בריאות ונחת!

ברכת מזל טוב חמה

לכותבת המוכשרת
נ. ארי
שבעטה השנון
משמחת את ליבנו באורח קבע
במדור האהוב "רגע ביום"

להולדת הבת!

תזכו לגדלה לתורה, לחופה
ולמעשים טובים,
מתוך בריאות ונחת!

לאהוב את עצמי

שוב נפגשנו כולנו בערב חורפי. האווירה הייתה חמה יותר מהפעם שעברה, קצת יותר מעזה ונותנת אמון.

"החורף כאן", התחלתי, מחבקת את כוס התה, "ואיתו הערבים הארוכים, והלילות הקרים שמכניסים אותנו פנימה לתוך עצמנו. הפגישה עם האני הזה, שהרבה זמן לא הסתכלנו עליו כי לא היה לנו זמן, או כוח או סבלנות- פתאום מתיישב לידינו, מתכרבל לצידנו ושולח יד להיכרות מחודשת. אני", שיתפתי אותן, "מגלה בכל חורף מפגש מחודש עם עצמי, ובכל פעם מופתעת עד כמה אני מרגישה רחוקה ממנו"...

אני מעבירה את מבטי בין כולם ואומרת: "באנה נזמין את עצמינו לשבת לידנו. נשמע אותנו קצת, מה דעתכן?"

אהובה קופצת ראשונה ואומרת ספונטנית: "אני לא אוהבת אותי". הישיבה שלה על הכסא מצטודדת, כאילו היא נדחית מהדמות של עצמה. היא מסתכלת עלי, משתתקת ולוחשת: "למה?"

"למה מה?" אני שואלת אותה.

"למה אני נדחית מעצמי?" היא עונה. השקט מעמיק בחדר. נדמה שעוד כמה מזדהות עם השאלה שלה.

"למה באמת?" אני מהדהדת.

"כי..." היא מתחילה. המבט שלה משוטט בין כולן, מנסה לקבל אישור, שמה שהיא תגיד יתקבל. "כי היא לא רזה הדמות הזו, היא עייפה מדי ורואים בעיניים שלה שאין לה סבלנות. היא כל כך רחוקה מהשכנה המטופטפת ומהגיסה הפנדטית, שאיכשהו נראות פי מיליון יותר טוב ממנה ועם חיוך לבן וזוהר תמידי. אני לא אוהבת אותה ככה."

"גם אני מרגישה ככה" העיניים של שפרה מסתכלות על אהובה בהבנה, "ואל תראי אותי רזה כזו", היא מחייכת. "כי אני את הדמות שלי רואה אחרת. איך זה שכולן יודעות איך להלביש את הילדים, מה הולך היום ואיך להיראות טוב? כמה שאני מנסה זה לא הולך. איך אצל כולן הבית מסודר והאושר נוצץ, ורק אצלי הכל בלגן ומהומה? אני לא אוהבת את הדמות הזו שיושבת כאן לצידי, את עצמי בעצם, מזדנבת מאחור. זו שלא מבינה את הקודים או את הסימנים הסודיים שכולן מבינות ומעבירות ביניהן, כנראה אני לא קולטת אותם..."

אני משיטה את מבטי בין כולן ושואלת: "יש כאן מישהי שכן אוהבת את עצמה? אוהבת את הדמות שהתיישבה לידה? נהנית ממנה?"

חיוכים נבוכים מביטים אלי ואני שואלת ברצינות :"למה כל כך קשה לנו לקבל את עצמנו איך שאנחנו?"

"כי אנחנו לא מושלמות", מתפרצת אהובה.

"ולכן"- אני שואלת, "מי כן מושלם??"

"כולן חוץ ממני" עונה שפרה, כמו מחזקת את תשובתה של אהובה.

"כך את חושבת?" אני שואלת אותה ואת כל השאר ששואלות את עצמן את אותה השאלה.

"אני יכולה לענות לה מה שאני חושבת?"- שואלת הדס, זו שעד עכשיו שתקה, כמו לא מאפשרת לעצמה לתת אמון ולפתוח את הלב.

"בטח!" אני עונה, והיא מתחילה: "עד לפני כמה שנים הייתי בחורת סמינר טובה, קלאסית והכי רגילה בעולם. הייתה לי מדריכה שאי אז הייתה נראית לי סמל שלמות האדם. תמיד מחייכת, נראית טוב, יודעת את התשובה הנכונה לכל שאלה, עם המבט הכי מבין בעולם. היא הייתה בשבילי הדוגמא, ובכל פעם שהסתכלתי במראה השוויתי את עצמי אליה, וכל כך לא אהבתי את עצמי הלא דומה לה. מיום ליום נראיתי לעצמי מלאה יותר, מחוצ'קנת וחסרת חן וטעם באופן כללי. תמיד ראיתי אותה במראה מאחורי גבי, עם החיוך הזוהר והברק המנצנץ, לעומתי הכל כך אפורה ומשעממת...

"באיזה שהוא שלב כבר נהייתי אובססיבית ברצון שלי להיות היא, ולאט לאט איבדתי את הקשר למציאות האמיתית. הכרחתי את עצמי להפסיק לאכול ונלחמתי יום יום עם הדמות שלי שציירה לי מראה אחרת.

למזלי, אמא שלי שמה לב שמשהו קורה איתי, ושלחה אותי לטיפול בו למדתי שבמראה שלי עומדת- כמה מפתיע, אני. כשאנו שמות מולנו אנשים אחרים במראה של עצמנו, ההשוואה הלא הגיונית הזו גורמת לנו לא לאהוב את מי שאנחנו. את מה שאנחנו. את החיים שלנו.

"בסבלנות ובאהבה למדתי שאת האנשים שאנחנו מציבות לעצמנו כדוגמא, ואת החיים של אנשים אחרים שאנחנו כל כך רוצות לחיות כמותם- אנחנו פשוט לא מכירות מספיק, אם בכלל. כולנו פסיפס של כל כך הרבה פרמטרים, וכשאנחנו בוחרות להסתכל על פרמטר אחד, להגדיל אותו ולהציב אותו מולנו במראה- אנחנו נאבדות מולו ומאבדות את המשמעות הייחודית שלנו.

"אז אולי יש לה בית מסודר ולך אין", היא מסתכלת על שפרה, "אבל לך יש עוד דברים כמו גומה מנצנצת ופיאה חדשה" היא קורצת לה. "ואם ממך יש יותר בעולם", היא מחייכת לאהובה, "זה כי יש יותר מה לאהוב בך, כמו הכנות הזו שפותחת את הלב של כולנו..."

האווירה מתחממת והשקט מעמיק, כשאנחנו בוחנות את הדברים של הדס שמחלחלים אל הלב באיטיות.

"זה כל כך מתחבר לי עכשיו", אני מסתכלת על הדס במבט מעריך, "כי זה בדיוק מה שדיברנו במפגש הקודם. הקנאה הזו בנשים או בחיים שסביבי, בזו שמתפללת בכזו כוונה, בבית המושקע והמעוצב הזה או בעבודה עם הטייטל הנוצץ- היא קנאה כל כך מצומצמת שבוחרת להתמקד במה שחסר לי ויש לאחרת. הרי אם לי ולה יש את אותו הדבר- לא אקנא בה, נכון? ואם יש לי משהו שאין לה- קל וחומר שלא אקנא בה, אלא מה, אנחנו מקנאות בדבר הקטן הזה מתוך כל המכלול, שיש לה ואין לי..."

"מה דעתכן", אני שואלת, "שנזמין שוב את הדמות שלנו ונסתכל עליה קצת אחרת, עם קצת יותר קבלה ופחות קנאה?"

שקט משוחרר, מעמיק ואמיתי משתרר. הגשם עוד דופק בחלונות, ואני- מזמינה את הדמות שלי להתיישב לידי מחדש. המסע הזה לקבל את עצמי כפי שאני, עם כל המורכבויות והחוזקות, מרגיש כמו פגישה חדשה בכל פעם. הדמות שהכי קשה להכיר היא דווקא זו שעומדת הכי קרוב אלינו, היא אנחנו עצמנו. ודווקא לכן אני מישירה מבט ואומרת לעצמי: "נעים להכיר, שמנו חוי, איך את?"

משהו לקחת הביתה:

איך נוכל לתרגל קבלה ואהבה עצמית?

הנה כמה עצות פרקטיות ואהובות:

הודיה יומית- להתחיל או לסיים את היום עם הודיה על הדברים הקטנים או הגדולים, אפילו היומיומיים והפשוטים שלנו.

ההתמקדות הזו בהודיה על הדברים החיוביים אצלינו מקטינה את הדמויות האחרות ואת החיים האחרים שמשתקפים במראה של עצמנו.

לדוגמא, משפטים כמו: "תודה שהיום בעלי זכר לקנות לי את סוג הקפה שאני מחבבת. תודה שאכפת לו ממני ומההעדפות הקטנות שלי" או "תודה שזכרתי להביא את סיכום הפרוייקט לפגישת הצוות, הרגשתי כל כך פרודוקטיבית ויעילה"- יגרמו לנו להתמקד בטוב שיש לנו. וראו זה פלא: ככל שנתמקד בטוב כך נרגיש פחות חסרות, והקנאה באחרים תפחת.

הכרה והבנה של הישגים קטנים- פעמים רבות אנחנו מגמדות את הדרך, אם עדיין לא הגענו לתוצאה שאנחנו רוצות. (ושוב נשאל את עצמנו: מי רוצה? אנחנו באמת רוצות, או שאנחנו עסוקות בלהתאים את עצמנו לדמות המשתקפת אצלינו במראה, והיא לא אנחנו...).

אנחנו מקטינות, לדוגמא, את ההישג שעד הצהריים הצלחנו להתגבר ולא לאכול מהשוקולד, אז מה אם אכלנו אותו בערב... או- עד שעת ההשכבה הצלחנו להיות די רגועות וסבלניות ואפילו שיחקנו איתם למרות שהיינו כל כך עייפות. אז למה אנחנו נוטות להסתכל על הפעם בה כן איבדנו שליטה וצעקנו עליהם? אם הצלחנו כל הצהריים לא לצעוק- זה לא שווה?! אז זהו, שכן, והרבה.

להתרגל לשאול את עצמנו: מי עומד/ת/עומדים במראה שמולנו? האם זו באמת אני, או זו השכנה/גיסה/חברה שלי? האם הבית שלי מסתכל על עצמו במראה, או שמשתקף מולו בית של משהו אחר? כשאני מודדת את הכישרונות וההישגים שלי במראה- האם אני אובייקטיבית, או שאני רואה את החברה רבת הפעלים שכבר הצליחה להתברג ולהרוויח, זו שנמצאת במקום שאני כל כך רוצה להיות?

אם אסתכל על עצמי בלבד, יתכן שאראה את הפלוס בעבודה הרגועה שלי, זו שמאפשרת לי להיות הרבה יותר עם המשפחה. נהיה מופתעות כמה יש בנו, וכמה אנחנו שוות באמת. ננסה לאהוב אפילו משהו קטן בעצמנו או בחיים שלנו. נתחיל עם הדברים החיצוניים, ובהמשך נלמד להסתכל עמוק יותר ולהודות על מתנות נוספות, כמו רגישות, יכולת ההקשבה או סקרנות שמוסיפה לנו נופך מעניין לחיים.

נתפלל על זה, עכשיו בלילות החורף הארוכים. ננסה להתיידד עם עצמנו, עם החיים והנתונים בהם הקב"ה חנן אותנו- כי הם הכי טובים בשבילנו. נסתכל שוב במשקפיים של אמונה על החבילה שלנו, עם כל מה שיש בה ואין בה, ונבין שזוהי החבילה שהכי מותאמת לדרך שלנו, ולכל מה שעברנו ונעבור.

ואם אנחנו כן מקנאות, נשאל את עצמנו בכנות: האם הייתי רוצה את כל המכלול שיש למושא הקנאה? האם אני בכלל יודעת מה הוא כולל, או שאני מאמינה רק לחלקיק הפאזל שנחשף בפניי, זה שגורם לי להרגיש חסרה? נאמץ את מילות התפילה: שלא תעלה קנאת אדם עלי ולא קנאתי על אחרים... בהצלחה.

שלושה כנסים
כמעט 7,000 נשים
ובקשה אחת: שובי נפשי
אספנו את המראות
שמענו את הקולות
ושמנו אותם כאן
בלי עיבוד, ובלי פילטר
רק הרגשת הלב.
על שלושה כנסים
שהיו משיבי נפש.

שקה עיצוביה: נחל אטיאס

רוצה לומר לכן תודה על הכנס הכי מחזק שהייתי בו בחיים שלי!!!
בזכותכן התחברתי לאלול!!!
פעם ראשונה שמגיעה לכנסים שלכם ופשוט נפעמתי - גם מהתוכן - רמה גבוהה ומעניינת, מגוונת ומרתקת!
כל הרצאה היתה יותר יפה מהשניה והאירה עוד זוויות על עבודת ה' שנדרשת מאיתנו עכשיו.
והשירים, וואוו השירים!!! בכיתי כמו שלא בכיתיי המון המון המון זמן!!
הרגשתי כל כך מחוברת לקב"ה בזמן הזה, ראיתי אותו צופה עלינו מלמעלה ופשוט רווה נחת!!! כל כך הרבה בנות שלו - הגיעו להתחזק!!!!!
ובוכות ומתפללות ומתרגשות ומתחרטות ומקבלות על עצמן קבלות!!!
איך הגדירה זאת הרבנית מנוחה לוי תחי' - "מוסרות את הנפש"!!! וכל כך הרבה נשים פשוט מסרו אתמול את הנפש שלהן!
והשיתופים המרגשים על המסך - פשוט העבירו בי צמרמורת...

היה שווה כל מחיר וכל זמן נסיעה (מגיעה מהצפון..)
תודה רבה רבה רבה!

צפונית,
שהיתה בכנס שמורה לראשונה
ומחכה כבר לאלול...

השעה 02:30 ועדיין לא מצליחה להרדם מהאנרגיות מהכנס
אני כבר הרבה זמן לא כותבת כי אין לי זמן, אבל אני מחוברת בשוטף לשמורה, לסיפור האישי, לתן חלקנו, לחזקה בתעסוקה ועוד ...
עכשיו הייתי חייבת להקדיש זמן לכתוב על מה שקרה לי בשעות האחרונות בבנייני האומה.
חיכיתי לכנס וציפיתי לו, אפילו הבאתי חבילת טישיו כי רציתי לבכות, רציתי להתרגש, רציתי להתפלל ולהתחזק - לכוון על עם ישראל, על משפחתי, עליי
הכל היה בעוצמות - אסתי בר נתן השירה והתוכנית המיוחדת שלה ברמה גבוהה מאוד, השיח של הנשים כל אחת והיציאה שלה מהשבי האישי, הרב אלפא עם דברי המוסר והחיזוק, הגב' מנוחה לוי עם המסר המטלטל, הבמה המעוצבת (כרגיל), צוות הנגניות שריגש, התאורה, הגרפיקה, הכל היה מושלם, אין מילה אחרת.

תודה רבה לכל העוסקות במלאכה מאחורי הקלעים
אני מרגישה שהיינו זקוקות לשירה המשותפת, לבכי המטלטל, לרצון להתחבר לבורא עולם. עשיתן איתנו חסד גדול.
וגם: תודה על זה שעשיתם את זה בתחילת אלול ויצאתי עם חומר למחשבה ועבודה עצמית עוד לפני הדקה האחרונה....
תקתוק של זמנים, בלי מריחות, שילוב מדויק של תוכן עיוני ושירה מרגשת
סופסוף הגרשתי אלול בתוך הסחרחורת של היומיום...
אה, וגם הרעיון לאגד את נשות השמורה תחת מטרית ה'שמור לך' הוא מעולה, ממש נדרש, הרבה הצלחה לכם ולכולנו במימוש שלו.

כשיצאתי אמרתי מזמור לתודה.
אני לא גרה קרוב, יצאתי לכיוון תחנה מרכזית, ודמעות של התרגות עלו לי בעיניים, המקום ההומה הזה, שבולע בקרבו הרבה קולות וצבעים ומראות הרחוקים ממנו כל כך, פתאום היתה מוצפת באור, נשים, נשים, ושקיות לבנות, ופתאום כל המדרכה מוצפת 'שמורה'.
כ"כ ממחיש את מה ששמורה עושה לכולנו, מציפה בנו אור, שלא יהיה מקום להתבלב עם החושך.

בהערכה רבה, ובציפיה לכנס אלול הבא:)
יעל

כבר כמה שנים עוקבת אחרי הפרסומים על הכנסים תמיד לא מסתדר התאריך, המקום... [אני הרבה עובדת בערבים..]
והפעם רציתי את הארוע הגדול בבנייני האומה ושוב לא הסתדר עם הלו"ז

ברגע ששלחתם מייל על ארוע בבני בררק
הזזתי דברים ופינית את הערב!
הרבה יותר משווה!
פתאום הבנתי את כל התיאורים המיוחדים שתמיד כתבו אחרי הארוע.....
נפעמתי, התרגשתי, התחזקתי, שרתי, בכיתי, התעוררתי, התפללתי, למדתי, התחברתי ו...
וכל זה בערב אחד! מרוכז! סוחף! עוצמתי!

נהניתי כ"כ מהשירה שתפסה חלק מרכזי בערב, מדבריה המרגשים של הרבנית דיסלדורף, שפשוט לקחתי הלכה למעה, במקום לחכות שישתפרו לי התנאים, לקחת את מכלול הכלים שד' נתן לי, כולל מה שהוא בחר שלא יהיה בארגז הכלים הזה, ועם מה שהוא נתן לי ודווקא משם, לעבוד אותו הכי טוב שיש.
והרב אלפא שחידד לי מה ד' רוצה מאיתי: אותי.
והשירה המרגשת עם שירי ועם צירי, וכמובן שיתופי הבנות.
תודה שלא ויתרתם עלינו ופירגנתם גם בבני ברק, כולן דיברו שהכנסים של בני ברק הן משהו אחר, אני הרגשתי שזה הכי שיש:)

אחרי מאות התגובות המודות, המספרות סיפורים מרגשים, על תובנות חדשות, על צוהר חדש שנפתח בלב, על קבלה מאתגרת שמצאה מקום, ועל כ"כ הרבה שסיפרו שהיום שאחרי אינו היום שלפני, וכן, אפשר לצאת מהשבי, בשמורה הבינו שאת ההרגשה הזו אנחנו רוצות לפרגן לעוד רבבות נשות שמורה שלא הצליחו להשתתף בכנסים.
לקו עלה שילוב מושלם של התכנית, השירה וההרצאות משלושת הכנסים, הכנס כולו שרלוונטי כ"כ לימות החורף הקרים, נמצא בשלוחה 7>10, וזה מה שכתבה אפרת:

כאמא לתינוקות שהתחילו את השנה בשבוע של הכנסים בירושלים,
לא התאפשר לי להגיע השנה לצערי... (לתשומת ליבכן בקביעת תאריך הכנס הבא...)
כל אלול והחגים עברו עלי בעומס מטורף של חזרה מחל"ד....
ולא התלחתי להגיע לשמיעה של כלוסמם
ליל הושענא רבא מצאתי את עצמי עם זמן פנוי להאזנה,
התלבטתי לאן להתקשר..
בעקבות הטריילר החלטתי להאזין לכנס, והבחירה היתה מעל ומעבר!!!
יצאתי לחופשי כפשוטו,
את הושענא רבה ושמחת תורה עברתי ברוממות שאין לתאר,
ורק אתמול סיימתי לשמוע...
תודה ענקית אין לי מילים לתאר את השחרור שזה נתן לי....
האור החיים, השיתופים, וההרצאות...
תודה ענקית!!

ואוו
אני חוזרת הביתה מהכנס
ואומרת לעצמי: אסתי,
הרבה זמן
לא היית בכזה דבר
עוצמתי
אמיתי וחזק
ונוגע ללב
כי כנסים למינהם יש
וכנסי תשובה
בסמינר
כמו בכל הסמינרים
יש,
והרצאות
יש בלי סוף
וגם כנסי שירה
יש באלול
כל יום...
אבל להרגיש חלק
מכזאת משפחה ענקית
שייכת
כאילו מאז ומעולם
וכאילו
לא רק היום
הצטרפתי למשפחה
משפחה כזו
שעוטפת ודואגת לך
שהיא איתך
בצעדים משמעותיים שלך
להגיד "שכויח"
ולהתוות דרך כשמסובך
ולדאוג לי לכנס
ולאלול ולחיבור
ברגע שיצאתי
ונהיה לי חסר...
כזה דבר-
לא נראה לי שיש עוד.

ונכון אני מהצעירות
ואפילו מהקטנטנות
סיימתי רק עכשיו י"ד
אבל ,
באמת באמת-
כבר מרגישה חלק
מרגישה אחת מ...
משפחה
חמה ועוטפת
אז,
כמה מילים אלו
יהיו משהו קטן
שלא מצליח לבטא
הרגשה ענקית!!!!
תודה לכן,
שמורה
על כנס אלול
שעשיתן במיוחד עבורי
שנגע לי הכי חזק שיש!!!!

בהערכה,
אסתי-
שמורה ירוקה
שמרגישה
הכי בבית שיש

מוסיפים צבע לחיים

החורף כבר כאן, וטיפות המנקדות את החלון משקיפות מרחוק על גינת השעשועים. תעסוקות יציאה למיניהן אינן בנמצא, וכל אמא מחפשת תחליף מפתה מספיק עבור הילדים, להעביר את שעות אחר הצהריים הארוכות בפעילות מהנה ומועילה ובלי מריבות...

יש לנו תעסוקה צבעונית לאחר הצהרים! איתנו **אסתי קרישבסקי,** מציירת מאז ומתמיד, עוסקת בציור מקצועי למעלה מ- 16 שנה, מאיירת דיגיטלית, וממשמשת את כישרון הציור ביד באמצעות ציורי יודאיקה על קלף.

אסתי מבטיחה שגם אם את לא ניחנת בכישרון ציור, תוכלי להעניק לילדייך כלים פשוטים שישביחו את היצירה שלהם!

לפני הכל -

קופסת צבעים.

לצבוע! עוד לפני הציור כדאי לאמן את הילד באחיזה של כלי צביעה מול ציור קיים.

הכיני לילדך ציורים מוכנים בחוברות צביעה פשוטות או בדפים מודפסים, ותני לו את המרחב למלא את הלבן בצבעוני בלי להלחיץ. הערות מסוג "אל תצא מהקווים" "הצבע הזה לא מתאים" או "את צובעת חלש מידי" יהרסו את החוויה שלו, ולא פחות, יתישו אותך... אַפשרי עבודה עצמאית עפ"י נטיות הלב של הצייר הצעיר שלך. אין כאן כללים ברורים וכתובים, ובשביל אימון והנאה כל צבע מתקבל בהבנה.

מתקדמים!

עיפרון-

השלב הבא הוא להתחיל להעתיק מציורים קיימים. אסתי שוללת את הטענה כי העתקה עלולה להראות כציור שאיננו עצמאי או יצירתי. היא מסבירה כי ילד שמעתיק רוכש הבנה כיצד מציירים ציור נכון, באיזה אופן נמתחים הקווים, וכמובן מקבל מושגים לגבי פרופורציות מקובלות.

ו**טיפ**ה של צבע: החדר שלכם מוצף בקרני שמש מחממות ומאירות? תנו להן לפזז על הדף הלבן! בקלות רבה צרו "שולחן אור" מאולתר: הדביקו את הציור שאתם רוצים להעתיק על החלון בדבק נייר, הדביקו מעל דף לבן חלק או נייר אפיה, השענו על החלון והעתיקו ולהנאתכם. בסיום היצירה הסירו את ציור הבסיס וערכו השוואות... נכון שהציור שלכם יפה יותר?!

ואם את רוצה להתחיל את הציור מכיוון בלתי צפוי?

שרטוט -

שיטת העיגולים היא שיטה גאונית הטוענת כי את רוב הציורים האהובים על הילדים, כדאי להתחיל מעיגולים על הדף.

לציור ציפור למשל, ציירו עיגול גדול כבסיס, הוסיפו עיגול מעל כראש, שרטטו אליפסות עבור הרגלים, ועוד עיגולון כזנב קטן. אלו הן צורות הבסיס בהן יש לכם צורך.

מרגישים שהציפור שלכם עגלגלה מידי? כעת הזמן למתן קצת את הקווים העגולים, באמצעות הוספת הציורים הפנימיים ומתיחת קוים ישרים יותר. כמובן, לא לשכוח אחר כך למחוק בזהירות את הקווים המיותרים.

אסתי מטפטפת לך עוד **טיפ**ה של צבע - כל ציור מתחיל בצורות בסיסיות. שימי לב כי ציור הבית, הציור הנפוץ ביותר ביצורי ילדים, מורכב מריבוע, משולש ומלבנים.

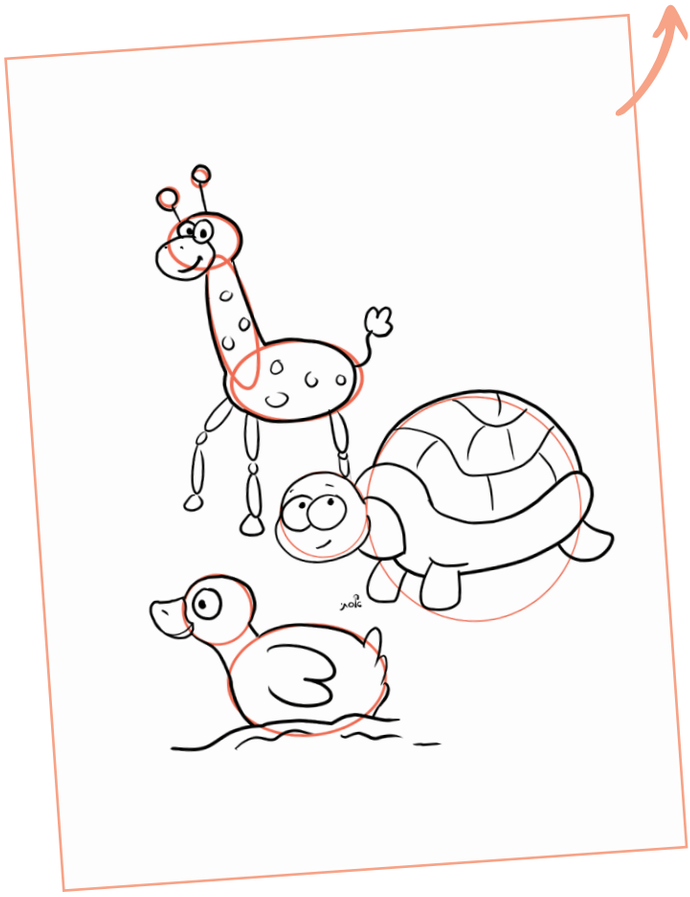

גזור, שמור וכמובן צייר

אסתי משבחת את עיתוני הילדים המציגים מדורי הדרכה והכוונה לציור. היא מציעה לגזור ולשמור אותם לימים משמימים המחייבים גיוון, ואז להוציא לאור, ומיד להוציא לפועל בשמחה כישרונות חבויים.

ועכשיו, ליצירתיות שבינינו!

פורשים אצבעות-

ידעת עד כמה כף היד של הילדים שלך יכולה להיות מעניינת? קחי גיליון לבן, ותני לילד להעתיק את כף היד שלו כשהיא מונחת בצורות שונות. לדוגמא בפריסה על פני הדף באופן שווה, עם מרווחים שונים בין האצבעות, אצבעות זקורות או מקופלות, ועוד.

כעת היד שלך מחכה לעוף קדימה! המשיכו את הציור בצורה חופשית. הדמיון מתפרע, וכף היד הופכת להיות בסיס למגוון צורות, אלמנטים וכמובן איורים אומנותיים.

ואם אין לך זמן לשבת יחד איתם? מכאן הם ימשיכו כבר לבד!

מה הכתם?

את ממהרת מאוד, רוצה לאפשר להם תעסוקה כיפית ולהדיח כלים ברוגע? הכתימי את הדף בכתם של צבע או אפילו שרבטי צורה כלשהי העולה על עפרונך בזה הרגע. הנחי אותם לשלב את הצורה בציור מקורי משלהם, והם ימשיכו מכאן והלאה, אין גבול.

וטיפה של צבע - תני להם להפתיע אותך, אל תתני הנחיות או הוראות, זה הולך להיות מרתק ממש!

ואם את רוצה לחוות את הרגעים המתוקים של היצירה יחד איתם, ולא רק מרחוק מעם חבל הכביסה או הכיריים- נסי את היצירה הבאה. גייסי לך מראש אומץ וגם סבלנות... זה ישתלם!

גואש!

קונוטציה של לכלוך? לאו דווקא. שימי לב לבחור בצבעים רחיצים, וליתר בטחון, הצטיידו בסינרים. (בתרגום פשוט - אשפתונים גזורים עם חור לראש ולידיים).

התמקדי בצבעים החמים, צבעי שקיעה. חלקי את הדף לרוחב, ותני לכל ילד למלא חלל בצבע אחר - אדום, כתום וצהוב. כשסיימתם, טשטשו את הקווים הברורים באמצעות מכחול נקי טבול במים והניחו לייבוש. אפשר כמובן לבחור גווני צבעים אחרים המשתלבים יפה ביחד.

לאחר הייבוש קחו לכם צבע שחור ומכחול דקיק, והוסיפו איורים קטנים משורטטים בשחור על הצבעוניות המרהיבה. תלו לכם את השקיעה להנות ממנה לאורך כל היממה!

אסתי משבחת את חומרי היצירה הרטובים, משתמשים בהם רבות בתרפיה באומנות. הם מרגיעים במיוחד, משחררים ועושים טוב על הלב. אסתי מספרת שמריחת צבעים חופשית היא כמו מוזיקה טובה לנשמה. פרגני לך ולילדייך מכל הצבע!

התחילו לחלום על הציור, ואז ציירו את החלום!

lafer.miri@gmail.com

הכיני עצמך לגשם

כמה אנחנו מחכים לגשם.

מתפללים ומבקשים.

ואז, כשהוא מגיע, אנחנו נתפסים מופתעים.

זה מדהים איך כל שנה מחדש הגשם הראשון תופס אותנו לא מוכנים.

אולי אני מסגירה באיזו עיר אני גרה (רמז: עיר חרדית במרכז שמתחילה בב':) אבל בשכונה שלי גשם ראשון פירושו נחל אימתני שזורם ברחוב, וסוחף איתו את כל מה שאפשר. הצפה שלא מאפשרת לחצות את הכביש בלי להירטב.

ואת שואלת את עצמך: למה?

התפללנו תפילת גשם, הזכרנו משיב הרוח, ביקשנו טל ומטר לברכה. והנה ב"ה קיבלנו.

למה אנחנו לא מסוגלים להכיל את השפע הזה?

את אסתי פגשתי כמתכנתת מוכשרת, עובדת בעבודה מעולה בטכנולוגיות הנחשבות ביותר בשוק. התנאים נוחים וגם המשכורת משביעת רצון.

ועדיין, משהו מנקר כל הזמן: תכלס, היא לא מסתדרת.

: אסתי, מה זאת אומרת "לא מסתדרת"?

: לא הולך לי עם ראש הצוות. היא נוקשה מידי וההגדרות שלה למשימות לא ברורות לי. אני לא מרגישה בנוח לבקש ממנה שוב ושוב הבהרות, להטריד אותה בשאלות. כמה אפשר לנדנד?

גם בצוות אין לאסתי עם מי להתייעץ והיא מוצאת את עצמה "מתמרחת" משך שעות על גישושים וניסיונות לנחש למה התכוון המשורר...

בשלב כלשהו היא כבר מתעייפת ובורחת לפטפוטים בצ'אט, ואז התסכול שלה רק גובר - היא לא כזאת! היא לא אחת שמבזבזת זמן עבודה על שטויות!

החלק הכי קשה בסיפור, הוא שאסתי חיפשה המון זמן עבודה. בתקופה כל כך קשה בתחום ההייטק, זה כמעט נס שבכלל הצליחה למצוא.

ועכשיו, כשכבר סוף סוף יש עבודה ב"ה- היא מרגישה שהיא נתקעת על דברים שבכלל לא קשורים למקצועיות שלה!

כדי לקלוט את הגשם בשלום וגם ליהנות מהשפע שהוא מביא איתו לעולם - צריך כלים מתאימים. כשהצנרת סתומה והרחובות עמוסים בגרוטאות- המים, שיורדים אלינו זכים ונקיים, יסחפו את הפסולת לבורות הניקוז ויסתמו אותם. ואז, לא רק שלא נהנה מהמים, אלא גם נהיה מוצפים במים חומים מלוכלכים.

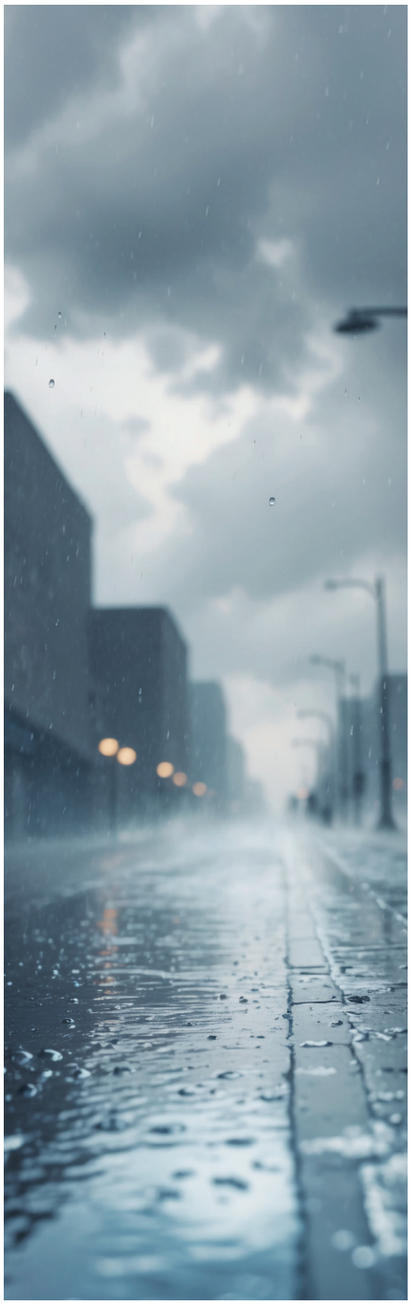

בשביל להצליח בעבודה, ובתחום תובעני כמו הייטק במיוחד, לא מספיק שאסתי תהיה מתכנתת מצוינת. היא צריכה להיות גם אשת מקצוע מעולה.

אשת מקצוע תדע גם **להתנהל.**

להתנהל עם ראש צוות מאתגרת, **להתנהל** עם צוות שלא מתקשר היטב, **להתנהל** עם חוסר ידע, **להתנהל** גם עם ניהול עצמי וניהול זמן!

כלומר, אסתי צריכה לפתח בעצמה כלים כדי להכיל את השפע שכבר קיבלה ולהשתמש בו בצורה טובה.

מרבים לקרוא היום לכלים האלה "מיומנויות רכות", אבל בואו לא ניתן לשם להטעות אותנו - **מיומנויות רכות הן הגרעין הקשה של עולם העבודה המקצועי.**

סקר שנערך לפני מספר שנים, העלה ש- 87% מהמגייסים אומרים שכאשר גיוס עובד נכשל, זה בדרך כלל נובע מחוסר במיומנויות הרכות!

הבשורה הטובה היא שזה לגמרי נתון לשיפור:

אפשר לשפר את התקשורת עם ראש הצוות, ניתן ללמוד איך להשיג שיתוף פעולה עם חברות הצוות. יש דרכים להתנהל עם חוסר ידע, וגם ניהול זמן זו סוגיה שעם קצת ידע והרבה תרגול אפשר לפצח.

הצעד הראשון להפנים הוא שזה תלוי **בי:**

לא בתנאים שמסביב, לא במנהלים שמעליי, לא באלף "משתנים סביבתיים" - אך ורק בי.

בנחישות שלי להבין מה בדיוק תוקע אותי, למצוא את הדרך לפתרון ולהתמיד עד להצלחה.

ואם תשאלו מה קרה בסוף עם אסתי -

אז את אסתי פגשתי בדיוק בצומת הזו.

בצומת בו היא הבינה ש"משהו לא עובד", אבל לא ידעה להצביע איפה בדיוק הבעיה.

בתהליך אימוני לא ארוך היא הבינה עד כמה זה תלוי בה. כיצד ניתן לפנות לראש הצוות כדי להיענות באופן מדויק ומקדם, מה לעשות עם ה"בלאק אאוט" וחוסר האונים שתוקפים אותה כשהיא נתקלת במשימות ממש לא ברורות, ואיך לא לברוח לבזבוז זמן מתסכל.

לא כל הקשיים נעלמו, אבל אסתי כבר יודעת להתמודד איתם.

היום העבודה של אסתי מרגישה שווה ומספקת בדיוק כמו שהיא נשמעת מבחוץ.

מהיכן לקוחות המילים "יחד לב ויגל אבן"?

ומתי אומרים אותם?

באיזו ברכה נזכיר את הגשם?

ובאיזו נבקש?

ומתי?

בזכותו ירדו גשמים משום "שזה מעביר על מידותיו"

ומיהי האישה שבזכותה ירדו גשמים על שנותנת מזון מוכן לעניים?

מיהו זה שאפילו השמש הקדימה בעבור חסדו שעשה עם מי הגשמים?

ומיהו שדימה את רבו כ"טיפה של גשמים?"

גלגולי שלג מכיון ש"בכל יום אני משיג בגדלות ה' יותר מאתמול, ואני שב על מה שחסרתי בעבודתי..."

כיצד נקרא המטר היורד על העשב?

ומהו שמו של הגשם המקשה את התבואה?

מיהו שמתפלל שלא תתקבל תפילת עבורי דרכים?

גם בעלי החיים מבקשים על הגשמים, ונקבה תהפוך לשליח ציבור בעבורם, זאת מהיכן?

לירדן מקורות מים שונים, מיהו המקור העיקרי?

היכן מקום תפילתו?

מיהו זה שידע לבקש על הגשמים "כבן בית אצל ה'?"

מהיכן בפסוקי דזמרה למדנו שאין מעמידין אדם בנסיון שאינו יכול לעמוד בו?

ולסיום- מהן תשע האותיות שבהן נחזור ונבקש את השאלה הראשונה?

המשוי בתיבת גומא מן המים, את מי השקה מים? תאומים שקדשו שם שמים ובזכותם ירדו גשמי מים

ומתי?

איזו תפילה מיוחדת נתקנה למצבים כאלו?

מה קבל אליהו מה' כדי למנוע אותה?

איך נקראת שנה שלא יורדים בה גשמים?

אשתו של אבא חלקיה | בצורת | ברכת השנים | גבורות| דן | הנותן שלג כצמר | ועננו | ז' חשוון | חוני המעגל | ר' טרפון | יום הכיפורים | כאיל תערוג | כהן גדול | לִבְרָכָה וְלֹא לִקְלָלָה, לְחַיִּים וְלֹא לְמָוֶת, לָשֹׂבַע וְלֹא לְרָזוֹן | מלקוש | מפתח גשמים | נקדימון בן גוריון | רב סעדיה גאון | ר' עקיבא | פרים בהר הכרמל | צאן | קודש קודשים | רביבים | שמיני עצרת | תפילת גשם

19:15: מטפטף.

דמעות

דמעות: טיף טיף טיף.

אני: טרררר. (= מקנחת את האף)

הוא: הכל בסדר?

אני: מעולה. אני סתם מצוננת.

הוא: הא.

הוא: אם זה בגלל שחזרתי מאוחר...

אני: אמרתי לך, צינון.

הוא: הא.

הוא: אם זה בגלל מה שאמא שלי אמרה...

אני: לא קשור לאמא שלך.

הוא: הא.

הוא: אם זה כי לא הורדתי את הפח...

אני (בהלם): לא הורדת את הפח???

הוא: אני מוריד אותו הרגע.

אני: יופי.

הוא: (הולך. חוזר. שכח את הפח).

אני: אגב, מה אמא שלך אמרה?

הוא (מחוויר): סתם.

אני: ברצינות, מה היא אמרה?

הוא (מלבין): היא לא התכוונה.

אני: מה - אמא - שלך - אמרה?

הוא (שקוף): בקשר לבר מצווה...

אני: !!!

הוא (מתגונן): אבל אמרתי לה! אמרתי לה שהיתה לך סיבה מצוינת לא להגיע, ושלהגיד עלייך 'לא משפחתית' זה הכי לא הוגן בעולם!

אני: זה מה שהיא אמרה עלי???

דמעות:
טיפטיפטיפטיפטיפטיפטיפטיפ

הוא (לוחש): ידעתי.

מונולוג

נשים לא בוכות סתם.

הן בוכות כי הן חותכות בצל, הן בוכות כי שורפות להן העדשות, הן בוכות מרוב צחוק או כי הן הסתכלו חזק מדי על השמש או על השעון המעורר.

נשים בוכות כי עמוק בתוך ליבן הן בעצם אומרות עכשיו תהילים. ככה זה. נשים בעצם מתפללות כל הזמן.

והן לא בוכות סתם.

בוכות כי רק הן לא מתביישות לעשות את זה.

הן בוכות כי ככה הן נזכרות איך קוראים להן, וכי בסטיקר הסודי שלהן כתוב באותיות מאירות עיניים: יום שלא בכיתי בו, איננו יום.

הן בוכות כי ככה, והן בוכות כי לא יודעת, והן בוכות כדי שישאלו אותן למה.

נשים בוכות כי לבכות זה בריא והן מאד שומרות על הבריאות. נשים בוכות כי לבכות זה משחרר וזה מעוגן בכל ספרי הפסיכולוגיה. הן בוכות כי הן צריכות, הן בוכות כי הן יכולות, הן בוכות כי אתם יודעים יפה מאד למה, אבל עושים את עצמכם לא מבינים.

הן בוכות כי עבר כבר הרבה זמן מאז הן בכו בפעם האחרונה. חשוב לבדוק מדי פעם אם המערכת עדיין פועלת. הן בוכות כדי לפנות מקום לחיוך של מחר ולצחוק של עוד רגע, כדי להזכיר לעיניים שלהן שהן יודעות לעשות עוד משהו חוץ מלראות גרביים על הרצפה.

הן בוכות כי דמעתן מצויה, כי פרוטתן אינה מצויה, כי דעתן קלה, כי משקלן כבד, כי הזמן קצר והמלאכה מרובה ובעל הבית צוחק.

למה הוא צוחק, למען ה'. איך אפשר לצחוק כשיש מריחות של טונה על השולחן.

נשים לא בוכות סתם.

אם כבר, הן סתם בוכות.

פרולוג

הקץ להפתעות! והרי התחזית: גשמי ברכה יחלו לרדת בלי נדר ובעזרת ה':

מיד אחרי שתתלי את הכביסה
(ותגידי תודה שהיא עוד לא התייבשה)

מיד אחרי שתנקי את המסילות
(זוהי דחיינות וזהו עונשה)

מיד אחרי שתצאי מהפאנית
(קוראים לזה ייבוש טבעי בהפוך)

מיד אחרי שתברח לך המונית
(טריקה, מנוע, שפריץ, פכפוך)

כשתחליטי לרדת למכולת בכפכפים
(פעם אחת ולנצח)

כשתבטיחי שהיום כן יורדים לגינה
(איך עוד לא למדת כבר לקח)

כשתחליטי להשאיר את המטריה בחנות
(אין חכמה כבעלת חיסכון)

כשתחליטי בכל זאת לקנות אחת
(אין אווילות מלומר ליתר ביטחון)

כשתחזירי אותה, כי כבר יש לך בבית
(קבלי זיכוי במקום החזר תשלום)

כשתקחי את זו שכבר יש לך בבית
(אוצר ארכאולוגי בלום)

כשתגלי כמה היא שווה בזמן אמת
(רמז: מתחיל בכלום).

וְנָכוֹן
שֶׁהַחֹרֶף אָרֹךְ
וּפָשׁוּט
שֶׁבַּבֶּרֶז יֵשׁ מַיִם
תְּלוּשׁ בְּכָל עֲשִׂירִי
וְנִילוּס כְּאֶרֶץ מִצְרַיִם

וְנָכוֹן
אֲנִי עוֹבֶדֶת קָשֶׁה
שְׁחוּקָה, עֲמוּסָה
וְשׁוֹכַחַת
רוֹצָה,
כְּמוֹ אִכָּר בַּשָּׂדֶה,
לְהַרְגִּישׁ אֶת יָדְךָ
הַנִּפְתַּחַת

לְהַכִּיר
מִי זָן וּמֵאַיִן
לְצַפּוֹת
לִמְטַר הַשָּׁמַיִם
יִמְתְּקוּ אוֹצְרוֹתַי
יִטְבְּעוּ בִּי הָרֹשֶׁם
רַק אַתָּה, לְבַדְּךָ
מוֹרִיד לִי
הַגֶּשֶׁם.

שמורה
קהילת העובדות החרדיות הגדולה בישראל

אשמורת
איתך מהרגע הראשון

כאן נותנים כלים

לפרוש כנפיים

המוצרים החדשים שלנו לעולם הסמינרים:

קליק.
עובדות נכון
סדנת ליווי והכוונה להשתלבות מיטבית בעבודה

למי?
שנה ב׳ או ג׳

מספר מפגשים:
8-10

נפגש בצומת
סדנא מקוצרת לקראת יציאה לעבודה

למי?
מסיימות לימודים

מספר מפגשים:
1 או 2

צוהר לתיבה
"מה באמת קורה שם"?
הצצה מרתקת לעולם התעסוקה

למי?
נשות חינוך

מספר מפגשים:
4 - 8

צרי קשר עכשיו כדי לשריין מקומות עוד השנה:

ashmoret@shmura.org

נעמי 055-678-6095